

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Teologická fakulta

Katedra pedagogiky

Bakalářská práce

**Coming out homosexuálů v souvislosti s vírou
v Boha**

Vedoucí práce: doc. PhDr. Ludmila Muchová, Ph.D.

Autor práce: Bára Pánková

Studijní obor: Pedagogika volného času, prezenční

Ročník: 4.

Prohlášení

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb., v platném znění, souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

V Českých Budějovicích dne

.....

Bára Pánková

Poděkování

Na tomto místě bych chtěla poděkovat především doc. PhDr. Ludmila Muchové, Ph.D.
za vedení při zpracování této bakalářské práce.

Obsah

Abstrakt.....	5
Abstract.....	5
Úvod.....	6
Teoretická část	8
1. Homosexualita.....	8
1.1 Medicínský aspekt.....	10
1.2 Psychologický aspekt	11
1.3 Sociologický aspekt	12
1.4 Biblický aspekt.....	15
1.5 Církevní aspekt.....	19
1.5.1 Dogmatický: Katechismus katolické církve	19
1.5.2 Pastorační aspekt.....	20
1.6 Homosexuální orientace – věc jednotlivce, nebo společnosti?	25
Praktická část	26
1.1. Charakteristika Interpretativní fenomenologické analýzy	26
1.2. Rozhovory:	27
1.3. Proces kódování	27
1.4. Závěry z analýzy jednotlivých rozhovorů.....	37
1.5. Závěr celé analýzy:	39
Závěr	40

Abstrakt

PÁNKOVÁ, B., Coming out homosexuálů v souvislosti s vírou v Boha. České Budějovice, 2019. Bakalářská práce. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích. Teologická fakulta. Katedra pedagogiky. Vedoucí práce doc. PhDr. Ludmila Muchová, Ph.D.

Účelem bakalářské práce je seznámit se s problematikou coming outu věřících homosexuálních osob. Teoretická část se zabývá definicí homosexuality a pohledu na ní z hlediska různých oborů. Následuje praktická část, která se zaměřuje na analýzu dotazovaných respondentů, kteří se snaží popsat svůj vztah k Bohu, k církvi a zejména vypočítat pocity, které dennodenně prožívají v konfrontaci se svou menšinovou sexuální orientací.

Klíčová slova: Homosexualita; coming out; vztah k církvi, k víře, k sobě, pastorec

Abstract

The aim of the thesis is to become acquainted with problematics of coming out of the believers homosexual individuals. The theoretical part of the thesis deals with definition of homosexuality and view on it from aspects of different fields. Next is practical part, which focuses on analysis of questioned respondents, who are trying describe their relationship to God, to Church and especially portray feelings of everyday confrontation with their minority sexual orientation.

Keywords: Homosexuality; coming out, relationship with Church, with faith, with themselves; pastoration

Úvod

Téma své bakalářské práce - Coming out homosexuálů v souvislosti s vírou v Boha jsem si vybrala z důvodů studia na Teologické fakultě v Českých Budějovicích, protože toto téma, kde proti sobě stojí homosexualita a víra, jsem vnímala jako velmi kontroverzní a v dnešní době velmi diskutované s mnoha různými názory na tuto problematiku. Hledání odpovědí v různých českých i zahraničních publikacích, článcích, encyklopediích, církevních dokumentech a brožur mě inspirovalo ke komplexnějšímu poznání této problematiky. Snažila jsem se tento problém pečlivě rozebrat a provést srovnání z hlediska různých aspektů a shromáždit argumenty, které mi pomohou s výzkumem v této bakalářské práci. Vnímala jsem jako velmi obtížné se k tomuto tématu stavět neutrálně a s nadhledem, poněvadž čím širší znalosti jsem o tématu získala, tím víc mě pobuřovala některá stanoviska, která mi připadala nepodložená a scestná, až diskriminační a zabarvená předsudky. Zdrojem inspirace pro formulaci problému, který chci řešit, byla publikace Encyclopaedia Britannica, se kterou jsem se setkala již v dřívější době.

Snažila jsem se zmapovat, nastínit a popsat teoretické poznatky dostupné z této oblasti, které později uplatňuji při empirickém zkoumání a následně v jednotlivých konkrétních případech vedoucích ke komplexnějšímu poznání a analýze subjektivního pohledu a vztahu respondentů na problematiku LGBT+ komunity ve vztahu k víře v Boha.

Začínala jsem celkovým hledáním definice homosexuality a návazně na to shromažďováním faktů a argumentů o tom, co může být příčinou vzniku sexuální orientace. Nalezla jsem mnoho rozdílných teorií zabývajících se množstvím determinant působících při vzniku sexuální orientace jako takové. Nejprve jsem se zaměřila na medicínský aspekt, kde jsem předpokládala existenci nejvíce podložených vědeckých faktů a informací z hlediska vzniku sexuální orientace. Dále mě zaujal psychologický pohled, který se opírá o sebepoznání a přijetí sebe sama, mající pozitivní dopad na psychiku jedince. Je důležité při prevenci proti rizikovému chování, jako jsou sebevražedné tendence, které by mohly nastat v procesu přijetí sexuality. Sociologický aspekt vnímám jako nejzajímavější oblast, ve které očekávám prozkoumání problematiky přijetí jedince a jeho coming outu společností. Biblický a církevní aspekt odhaduji jako nejobtížnější část, protože se v ní může nacházet více navzájem si odporujících výkladů. Proto budu čerpat zejména z výkladu Bible, protože se

domnívám, že se bude lišit nahlížení církve na sexuální orientaci jako takovou, kterou přijímají jako danou, a existenci sexuálního chování, které nevede k rozmnožování. Při přijetí církví, komunitou a rodinou bude docházet k výrazným rozporům v toleranci sexuální orientace. V rámci církevního aspektu bych chtěla upozornit na existenci pastorační u těchto specifických skupin v kontrastu ke katechismu. Jako klíčovou část vnímám zmapování subjektivního pohledu vybraných jedinců, kteří se setkávají s koexistencí své víry a své menšinové sexuální orientace v procesu coming outu a ve snaze žít plnohodnotný život. Na základě analýzy rozhovorů s respondenty se pokusím najít nejdůležitější společné znaky, které se projeví při hledání rovnováhy mezi vírou v Boha a přijetím své menšinové sexuální orientace.

Základními zdroji, o které se moje práce opírá, jsou knižní publikace od I. Procházky s názvem *Coming out průvodce obdobím nejistoty, kdy kluci a holky hledají sami sebe*, v kapitolách týkajících se výkladu Bible k přístupu k homosexuální orientaci vycházím z D. A. Helminiaka a jeho publikace s názvem *Co vlastně bible říká o homosexualitě*, v neposlední řadě se zabývám problematikou homosexuálních vztahů, kde čerpám z knihovny studijních textů Českobratrské církve evangelické.

Teoretická část

1. Homosexualita

V polovině 19. století nebyl tento termín vůbec známý. Podle publikace J. Zvěřiny byl do odborného jazyka zaveden maďarským psychiatrem K. Benkertem v roce 1869 a nahrazoval původní termíny sodomie a pederastie. Ulrich o 7 let dříve používal termín urning pro muže a urgining pro ženy. Pojem homosexualita později převážil v odborné i obecné literatuře.

Co rozumíme homosexualitou? „*Homosexualitou rozumíme trvalou citovou a erotickou preferenci osob stejného pohlaví. Je to celoživotní, neměnný a nezvolený stav, charakterizovaný tím, že nositel je pohlavně přitahován a vzrušován převážně či výlučně osobami stejného pohlaví.*“¹

Pokud bychom hledali původ těchto slov, dostáváme se do řečtiny, kde homoznamená stejný, sexus - pohlaví. Kdežto pojem heterosexualita heteros- různý. V poslední době se prosazuje označení převzaté z angličtiny, a to termín gayové, a označení lesby podle řeckého ostrova Lesbos, na kterém žila básnička Sappó, která opěvovala lásku mezi ženami. Homosexualita není totéž jako homosexuální chování. Liší se od sexuální identifikace a sexuálního prožívání.

Většina odborníků uvádí, že mnoho lidí si není svojí sexuální orientací po celý život úplně jistá. Heterosexuální osoby se v některých nepříznivých podmínkách mohou chovat homosexuálně (věznice, internát, armáda), někteří muži ze strachu před selháním u žen preferují homosexuální pohlavní styk. Řada žen se převážnou část života chová heterosexuálně, důvodem bývá touha po mateřství a lesbickou orientací si nepřipouští. Jak jsem již uvedla, poměrně velká část lidí se během života chová homosexuálně i heterosexuálně. Existuje zde celé spektrum sexuality, namísto plně vyhraněné homosexuality nebo heterosexuality. Člověk, který i v té nejnějnější oblasti není schopen se rozhodnout, které pohlaví preferuje, se označuje pojmem bisexuál.

¹ ZVĚŘINA, Jaroslav, *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, Brno: Akademické nakladatelství cerm, 2003, ISBN 80-7204-264-5

Podle I. Procházky „*je sexuální orientace trvalou a neměnnou charakteristikou každého člověka. Vyjadřuje, že při volbě erotického partnera a své citové náklonnosti dáváme někomu přednost, muži nebo ženě.*“²

Ottova naučná encyklopedie uvádí, že je „*vrozená či získaná atypická sexuální orientace na jedince stejného pohlaví; největší sexuální menšina v populaci. U mužů je výskyt homosexuálů častější. Příčiny nejsou plně vyjasněny. Pravděpodobně spolupůsobí předem dané vlohy, vlivy raně dětského prostředí, vzory z mládí a kultury hodnocení homosexuálního chování. Rozpoznání a uvědomění si své orientace často činí jedincům v době dospívání psychické problémy; homosexualita se vyskytuje u savců žijících v přírodě i v zajetí (absence sexuálního partnera apod.)*“³

Podle výzkumu prováděného Kinseym společně s jeho společníky z roku 1948, kde zkoumal sexuální chování, mělo 50 % mužů homosexuální genitální zkušenost před pubertou, 25 % náhodnou a 37 % homosexuální zkušenost vedoucí k orgasmu po pubertě a 10 % bylo exkluzivně homosexuální. Přičemž zkoumaným vzorkem bylo 5300 mužů ve věku 16 až 55 let. Dnešní průzkumy jsou procentuálně dle zkušeností s homosexualitou podobné.

V knize Třetí pohlaví je homosexualita definována jako *sexuální orientace na osoby stejného pohlaví. Je to celoživotní, neměnný a nositelem nezapříčiněný a nezvolený, tedy také nezaviněný stav, jenž je charakterizován tím, že nositel tohoto stavu je pohlavně přitahován a vzrušován osobami stejného pohlaví. Nositelem takového stavu je tedy homosexuál, buď homosexuální muž, nebo homosexuální (lesbická) žena.*⁴

Obdobnou definici homosexuality lze nalézt i u Pondělíčkové-Mašlové a Radocha.

Na základě předchozích definic je charakteristické pro homosexualitu to, že se jedná o stav, který je daný, neměnný, nezvolený. Celková orientace vzniká už v prenatalním vývoji a postnatální vlivy na ni mají minimální vliv. Díky společnosti, která upřednostňuje heterosexuální vzorec chování, bývá jedinec překvapen zjištěním orientace odlišné od „normálu“.

² PROCHÁZKA, I., *Coming out průvodce obdobím nejistoty, kdy kluci a holky hledají sami sebe*, Brno: STUD Brno, 2002, ISBN 80-238-8850-1

³ *Ottova encyklopedie A až Ž*, 2004, Praha: Ottovo nakladatelství, ISBN 80-7360-014-5 str. 360

⁴ BRZEK A., PONDĚLÍČKOVÁ-MAŠLOVÁ J., *Třetí pohlaví*, Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, ISBN 80-85526-03-4

1.1 Medicínský aspekt

U Zvěřiny lze najít, že k formování homosexuality nestačí pouze postnatální vlivy, ale že jde o zvláštní naprogramování sexuálních center v kritických fázích prenatalního vývoje. „Normální sexuální orientace“ je namířena z hlediska funkce reprodukční na osobu opačného pohlaví. Kvůli přežití druhu nemohla příroda nechat vývoj sexuality formovat se samovolně.⁵

Zde by šlo navázat s výzkumem vlivu androgenu v prenatalním období, což je hormon vylučovaný pohlavními žlázami, a jeho množství je u mužů a žen rozdílné. J. Money a A. Ehrhardt došli k závěru, že většina žen, které byly vystaveny většímu množství androgenu v prenatalním období, jevila známky alespoň bisexuality a jejich chování v dospívání nebylo zcela stereotypně ženské.

U Pondělíčkové se můžeme setkat s výzkumem, který byl prováděn u jednovaječných dvojčat, a kde došli k závěru, že z 66 % je u nich sexualita stejná. Což v důsledku znamená, že když jedno z dvojčat bude homosexuálem, je vysoce pravděpodobné, že i druhé dvojče bude obdobně tíhnout ke stejnopohlavním aktivitám. Z tohoto výzkumu lze odvodit, že biologické faktory hrají důležitou roli při vývoji sexuality. Ale je třeba říci, že stále není znám jejich bližší charakter. Při výzkumu na zvířatech vědci dokázali změnit sexuální chování u dospělých jedinců pomocí zásobení pohlavními hormony v prenatalním období. To vede k předpokladu, že sexuální orientace není dána genetickými faktory, nýbrž biochemickými mechanismy.⁶

U Procházky se setkáme s teorií, která předpokládá, „že během nitroděložního vývoje budoucího homosexuálního chlapce nedojde v krátkém, asi týden trvajícím období k dostatečnému hormonálnímu zásobení tvořícího se centra sexuální orientace v mezimozku.“⁷

⁵ ZVĚŘINA, Jaroslav, *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, Brno: Akademické nakladatelství cerm, 2003, ISBN 80-7204-264-5

⁶ BRZEK A., PONDĚLÍČKOVÁ-MAŠLOVÁ J., *Třetí pohlaví*, Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, ISBN 80-85526-03-4

⁷ PROCHÁZKA, I., *Coming out průvodce obdobím nejistoty, kdy kluci a holky hledají sami sebe*, Brno: STUD Brno, 2002, ISBN 80-238-8850-1

1.2 Psychologický aspekt

„Pro rozpoznání sexuální orientace jsou velmi důležité obsahy erotických snů, fantazií a představ a také projevy citové náklonnosti, do koho se člověk častěji a intenzivněji zamilovává.“⁸

Sexuální identifikace vyjadřuje vnitřní citění a sebehodnocení. Cítíme se být buď heterosexuálem nebo homosexuálem.

Podle I. Procházky existuje z psychologického hlediska teorie, která vnímá za důležité období věk do tří let, kdy může dojít k narušení rodičovských rolí a popřípadě nedostatečné pozornosti otce. Málo lidí dnes ještě věří, že by ke změně sexuální orientace docházelo v dospívání anebo až v dospělosti.⁹

Z pohledu psychického zdraví jedince je důležité, aby svoji homosexualitu přijal a ne aby ji zasunul do nevědomí, kde by nad ní nemusel přemýšlet. Proto je důležité vytvářet podmínky ve společnosti a jejímu nahlížení na homosexualitu jako něco zcela normálního, co nemusí znamenat odsunutí jedince až na samý okraj společnosti, jako tomu bylo v minulosti.

U I. Procházky je rozhodující vlastní sebepoznání. K němu může docházet z pochopení svých erotických fantazií a snů nebo citových tužeb. U dívek k rozpoznání své sexuální orientace dochází později, jelikož se jejich pohlavní život rozvíjí pomaleji, než je tomu u chlapců, kteří o sexuální život projevují zájem dříve. Taktéž dlouhodobý vztah s partnerem může napomoci k rozeznání sexuální orientace.¹⁰

„Někdo si myslí, že homosexuál si nemůže být jistý svou orientací, dokud nezkusí pohlavní styk s osobou opačného pohlaví. Sexuální orientace však není založena na jednorázových zkušenostech. Jedná se o mnohem hlubší charakteristiku člověka. Heterosexuálové také nepochybuji o své orientaci, i když nejsou ještě sexuálně aktivní.“¹¹

K rozpoznání sexuální orientace může pomoci dlouhodobý vztah, kdy se nejedná o pouhou první zamilovanost, ale o vztah, ve kterém zjistíme, zda jsme si vybrali partnera, který nám po všech stránkách vyhovuje, ale pokud váháme, neměli bychom

⁸ PROCHÁZKA, I., *Coming out průvodce obdobím nejistoty, kdy kluci a holky hledají sami sebe*, Brno: STUD Brno, 2002, ISBN 80-238-8850-1

⁹ PROCHÁZKA, I., *Coming out průvodce obdobím nejistoty, kdy kluci a holky hledají sami sebe*, Brno: STUD Brno, 2002, ISBN 80-238-8850

¹⁰ Srov PROCHÁZKA, I., *Coming out průvodce obdobím nejistoty, kdy kluci a holky hledají sami sebe*, Brno: STUD Brno, 2002, ISBN 80-238-8850

¹¹ PROCHÁZKA, I., *Coming out průvodce obdobím nejistoty, kdy kluci a holky hledají sami sebe*, Brno: STUD Brno, 2002, ISBN 80-238-8850

jednat ukvapeně a nad svou sexuální orientací se ještě zamyslet, popřípadě vyhledat odborníka.¹²

1.3 Sociologický aspekt

Společnost se snaží začleňovat lidi do sociokulturních skupin z hlediska barvy pleti, rasy, rodové příslušnosti, národní identity, subkulturní příslušnosti anebo sexuální orientace.

Pro gaye a lesby je přiznání si své orientace jedním z nejzlomovějších okamžiků v jejich životě. Je totiž velice obtížné dovolit si o sobě přemýšlet jako o homosexuálovi, když jsme neustále obklopení heteronormativní společností, která předpokládá, že všichni jedinci jsou heterosexuálního zaměření. Dítě se také může setkávat s homofobií, která je ve společnosti a dostává se k němu skrze média, politiky, přátele, nebo dokonce rodiče. Když má dítě homofobní rodiče, může podvědomě svou homosexualitu potlačovat, aby nebylo „nenormálním“ dítětem, a později, když by došlo k tomu, že si svou sexualitu přizná, může vnitřně trpět rozporem mezi tím, jaký by měl být, z pohledu toho, co ho naučili rodiče, a toho, kým je. V takovém případě je možné, že bude potřebovat pomoc psychologa, aby si dokázal bez výčitek svou sexualitu přiznat a mít šťastný a naplněný život i v homosexuálním vztahu.

Pokud se člověk chce svěřit jiným osobám, případně veřejnosti s informací, která byla doposud utajována, hovoříme o coming outu. O coming outu hovoříme i v souvislosti s rozpoznáním a akceptací menšinové sexuální orientace.

„Coming out chápeme jako proces rozpoznávání a přijetí citové a sexuální orientace či genderové identity a začleňování tohoto aspektu osobnosti do svého osobního a společenského života. Coming out není jednorázová událost „přiznání se“. Je to proces, který zahrnuje uvědomění si sexuální orientace či genderové identity a její vnitřní přijetí (tzv. vnitřní coming out), a dále pak sdílení této informace s nejbližším i širším okolím (tzv. vnější coming out).“¹³ V naší společnosti je coming out procesem, který vlastně probíhá celý život, jelikož pokaždé se najdou noví lidé, kterým tuto skutečnost o sobě chce homosexuál sdělit. Tento proces začíná tím, že jedinec si musí přiznat svou přitažlivost ke stejnému pohlaví a vnitřně se s ní smířit a ztotožnit. Nejčastějším obdobím, ve kterém probíhá coming out, je puberta, kdy se začíná výrazně projevovat lidská sexualita. Tento proces je spojen s velkým stresem. Je velmi obtížné

¹² Srov. PROCHÁZKA, I., *Coming out průvodce obdobím nejistoty, kdy kluci a holky hledají sami sebe*, Brno: STUD Brno, 2002, ISBN 80-238-8850

¹³ *Coming out*, [online], [cit. 2019-3-18], dostupné na [www: <http://spoluout.cz/o-tematu/coming-out/>](http://spoluout.cz/o-tematu/coming-out/)

zvládnout tento coming out, závisí to na prostředí, ve kterém žije a na vnitřních dispozicích člověka. Dále se homosexuál „přiznává“ dalším lidem. Může to být rodina anebo přátelé. Podle odborníků z Linky bezpečí se většina homosexuálů, a to 43 %, svěří svým vrstevníkům, přičemž jen 7 % se svěří rodině. Zbývajících 41 % procent se nesvěří nikomu a tohle tajemství má neblahý vliv na jejich psychiku. Jelikož si toto tajemství nechávají pro sebe, může to vést k pocitům odcizení, osamocení a nepochopení. Velký vliv na jejich psychiku má také negativní reakce okolí.

Jelikož žijeme v heteronormativní společnosti a většina si myslí, že žádného homosexuála ani nezná, je při coming outu například rodině důležité vše vysvětlit. Pojem heteronormativita se používá v případě, když společnost věří v předpoklad, že všichni jsou heterosexuální a že heterosexuality je výchozí nebo „normální“ stav člověka. Ještě se můžeme setkat s pojmem LGBTQA+, který je souhrnným označením neheterosexuální menšiny, přičemž jednotlivá písmena znamenají: L-lesby, G-gayové, B-bisexuálové, T-transsexuálové a transvestiti, Q-queer (nerozpoznaná sexuální orientace/ jedinec, který se nechce vymezovat), A-asexuálové. Heteronormativita je zavádějící, jelikož nejistota nepochází z toho, že někdo miluje někoho stejného pohlaví, ale z toho, že dospělí demonizují tuto přitažlivost. Jestliže by dítě vyrůstalo v domácnosti, kde by to být homosexuálem, bisexuálem nebo jakýmkoliv členem LGBTQA+ bylo normalizováno, pak by jejich přitažlivost ke stejnému pohlaví nebyla věcí, kvůli které by bylo zmatené nebo mělo úzkosti, protože by mu nebylo řečeno, že je to něco špatného. Takže to, že děti jsou zmatené a bojí si přiznat, že komu pociťují přitažlivost, je dáno společností, která buď tvrdí, že to co pociťují, je špatné, nebo to rovnou ignoruje. Přičemž prezentace v médiích, která by normalizovala to, co není cisgender a heterosexuální, zcela chybí. Přičemž cisgender je označení pro lidi, jejichž genderová identita odpovídá jejich biologickému pohlaví, které jim bylo dáno při narození. Prezentace věnující se tomuto tématu zcela chybí, je nevyhovující a věnuje se jí jen povrchně. I když v dnešní době se společnost snaží otevřít i této prezentaci skrze filmy a literaturu, která se stále více dostává na náš trh. Média taky živí zažitě předsudky o homosexualitě, které už dávno byly označeny jako nepravdivé.

Pozitivní prezentace v médiích je důležitá pro mladé homosexuály, jelikož můžou vidět například hrdiny knížek, s kterými se mohou identifikovat. A to jim může pomoci při psychologickém přijetí toho, kým jsou, a že můžou mít stejně plnohodnotný život jako jejich heterosexuální vrstevníci a nemusí si připadat kvůli své sexuální orientaci odlišní.

Coming out v rodině většinou probíhá, když už si je člověk jistý svou orientací. Je důležité, aby jedinec počítal s tím, že jeho rodina bude potřebovat nějaký čas na to, aby přijala tuto informaci, jelikož je možné, že dosud vůbec nepřemýšlela nad sexualitou svého dítěte, i když přesněji bych spíše řekla, že předpokládala, že je jejich dítě heterosexuální. Rodiče by měli vyjádřit vděčnost, že dítě k nim má takovou důvěru, že jim toto dokázalo sdělit, i když přesně nemohlo tušit, jaký postoj k tomu rodiče přijmou. A také, že ho stále mají rádi. Rodiče by si také měli najít informace v relevantních zdrojích a zapomenout na předsudky.

Může se zdát, že počet homosexuálů roste. Ale to není pravda. Je to dáno tím, že společnost se vyvíjí a stává se liberálnější. Homosexualita byla definitivně vyňata Světovou zdravotnickou organizací (WHO) ze seznamu duševních nemocí roku 1990. Také tím, že zvýšenou prezentací, (která ale stále není dostatečnou) se můžeme v médiích setkat s různými sexualitami a identitami.

Vždy, když vidím se někoho dohadovat o tom, že „homosexualita je nepřirozená“, vzpomenu si na slova E. Timonové, která řekla: „*V přírodě je skoro 1500 příkladů homosexuality, ale žádný z nich není homofobie. To vede některé lidi k tomu myslet si, že homofobie je jedna z těch věcí která odlišuje druh homo sapiens od zvířat.*“¹⁴

Vir HIV byl objeven v roce 1981 v USA. Nejprve se objevil u několika homosexuálně orientovaných mužů jako vzácná forma zápalu plic a nádorového onemocnění kůže. Stoupající počet poškozených začal svědčit o epidemiologickém původu onemocnění. Až v roce 1983 byl virus izolován a pojmenován. Je to virus napadající imunitní systém jedince a může vygradovat až do stádia AIDS, který je syndromem selhání imunity. Byl studován a eliminován způsob přenosu prostřednictvím transfuzí. Poté homosexuálové zůstali první definovanou rizikovou skupinou. Virus se přenášel hlavně nechráněným pohlavním stykem a díky své promiskuitě v komunitě homosexuálů a častému střídání neznámých náhodných cizinců docházelo k jejímu pandemickému šíření. Tato epidemie začala vlnu osvěty, která do značné míry zmenšila počet nakažených mezi gayi, nejrizikovější skupinou se stali nitrožilní narkomani.

¹⁴ TIMONOVA, E., [online],[cit. 2019-3-10], dostupné na www: < <https://www.olgaush.com/behind-the-closed-doors>>

1.4 Biblický aspekt

Při výkladu bible existují dva přístupy, a to doslovný a historicko-kritický přístup. V historicko-kritickém čteme bibli v původním historickém a kulturním kontextu. Snaží se co nejlépe dopátrat toho, co chtěli autoři ve své době říci. Bible současné problémy se sexuální etikou, jak jí vnímáme v této době, neřeší. Homosexualitu, jak ji v současnosti chápeme, neodsuzuje. Historicko-kritický přístup je ale náročný z hlediska množství výzkumů, které jsou nutné, abychom se dopátrali toho, jak to bylo v minulosti, kdy čerpáme z archeologie, historie a starověkých jazyků. U těch kde nelze nalézt žádné prameny, je pak obtížné osvětlit historický kontext.

Vývoji sexuality se věda věnuje jen posledních sto let, je proto jasné, že dnešní chápání homosexuality nemohlo existovat v době, kdy vznikala bible, a proto k ní jako takové nemohla zaujímat nějaký postoj.

Zde bych se chtěla věnovat pasážím z Bible, které homosexualitu zmiňují. Čerpala a porovnávala jsem texty: Problematika homosexuálních vztahů a Co vlastně bible říká o homosexualitě; z nichž jsem vycházela při psaní této kapitoly.

První ze zmínek o homosexualitě je v příběhu Sodomy a Gomory. V běžné interpretaci příběhu se má obecně za to, že Bůh odsuzuje homosexualitu, vždyť výraz sodomité se používal pro jedince, kteří praktikovali anální sex. Bible nevysvětluje jednoznačně, kterých hříchů se obyvatelé dopustili. Zda to byla zoofilie, incest nebo něco zcela jiného. Ve slově „poznat“ může jít o sexuální akt, ale také nemusí. Jisté je však to, že jde o zneužití, ať už sexuálního charakteru či nikoliv. Kam tedy míří odsouzení? K homosexualitě jako takové, anebo k něčemu jinému? Prvky příběhu míří jinam než směrem k homosexualitě, a to k právní ochraně hosta, jež je v dané době důležitější. Aspekt homosexuality je jen služebným motivem. V biblickém příběhu byl Lot muž spravedlivý a jako takový byl vázán základním pravidlem, a to poskytnout cestovatelům pohostinnost a nocleh, jelikož noc v poušti by se jim mohla stát osudnou. Taktéž platilo, že nikdo nesměl ublížit ani nepříteli, byl-li mu nabídnut nocleh. Příběh Sodomy a Gomory vypráví o tom, jak se Hospodin rozhodl sestoupit do Sodomy a Gomory, aby zjistil, zda se ještě dají tato města zachránit. Ale ještě předtím se zastavil s Abrahámem, kterého zajímá, zda zničí i spravedlivé, kteří tam mohou žít. Začne s počtem padesáti lidí, Hospodin mu odvěti, že jestli najde padesát spravedlivých, tak odpustí celému místu. Abrahám postupně počet snižuje, až se dostává k deseti, kdy mu Bůh odvěti, že jestli jich tam deset najde, tak místo stále nevyhladí. Pak se dostáváme

ke dvěma poslům, kteří vcházejí branou do Sodomy, kde sedí Lot. Jen co je spatří, nabídne jim místo ve svém domě. Ti ale chtěli přenocovat na prostranství, ale díky jeho naléhání nakonec přijmou nabídku. Nabídl jim jídlo a pojedli spolu. Než šli spát, muži ze Sodomy obklíčili dům a dovolávali se toho, aby mohli poznat muže, kteří přišli. Lot vyšel a požadoval, aby nechali jeho hosty na pokoji, a za to jim nabídl své panenské dcery. Nařkli ho z toho, že on sám je tu hostem a chce je soudit, a proto chtěli vyrazit dveře. Ale v ten moment poslové vtáhli Lota do domu a muže venku stihla slepota a nebyli schopni nalézt vchod dovnitř. Pak poslové Lotovi řekli, ať jde pro svou rodinu a odejde z tohoto místa, jež stihne zkáza, díky činům jeho obyvatel. Šel tedy za zeti, kteří si měli vzít jeho dcery, ale ti mu nevěřili. Poslové stále naléhali na Lota, ať toto místo opustí. Stále váhal, tak poslové vzali Lota, jeho ženu a dcery a vyvedli je až za město. Měl utéct z celého okrsku až na horu a nesměl se ohlédnout zpátky za sebe. Lot tedy vešel do města Soár a Hospodin začal ničit Sodomu, Gomoru i celý okrsek, ale Lotova žena se ohlédla a proměnila se v solný sloup. Za brzkého rána se Abrahám vrátil na místo, kde viděl, jak z celého okrsku stoupá dým, ale Bůh na Abraháma pamatoval, a proto Lota odvedl od zkázy pryč.¹⁵ Pointou tedy není sexuální etika.

Paralelu k sodomskému příběhu lze nalézt v knize Soudců, a to v 19. kapitole, kde Levita cestoval a potřeboval nocleh. Ten mu cizinec nabídl, ale jako v příběhu Sodomy i tady se shromáždil dav a vyžadoval Levitu vydat. Cizinec chtěl poslat svou dceru, ale tu nechtěli, proto Levita poslal svou konkubínu. Stejně jako u Sodomských je i tomto příběhu dělení na heterosexuality a homosexualitu podružné, ve vztahu k základnímu pravidlu, a to je pohostinství. Lidé z Gibeje i ze Sodomy jsou odsouzeni hlavně z důvodu hanebnosti a krutosti jednání a nechování se k člověku s úctou.¹⁶

U Leviticu 20,13 „*A [co se týče] kteréhokoliv muže, jenž by ulehl s mužským k ležení ženskému, ohavnost učinili oni oba.*

Nechť jsou usmrceni, ano usmrceni. [Prolitá] Krev jejich [padá] na ně.“¹⁷

¹⁵ Bible. Písmo svaté Starého a Nového zákona. Praha: Česká biblická společnost, 2002. ISBN 80-85810-30-1.

¹⁶ srovnání viz. KNIŽNICE STUDIJNÍCH TEXTŮ ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ, *Problematika homosexuálních vztahů*, Praha 2006 a HELMINIAK, D. A., *Co vlastně bible říká o homosexualitě?*, Brno, 2007

¹⁷ citováno podle HELMINIAK, D. A., *Co vlastně bible říká o homosexualitě?*, Brno, 2007

Stejně jako Leviticu 18, 22 jsou součástí tzv. řádu svátosti. Základním smyslem těchto tradic je vymezit Izraelity jako vyvolený národ oproti národům pohanským, označení ohavnost ukazuje na kultické praktiky pohanských národů.

Jak tedy přenášet tyto směrnice z původních souvislostí do našich současných? Je třeba se k nim vyjadřovat ve vztahu k celku, protože kdybychom používali výrok o homosexualitě nezměněn, zatímco ostatní bychom přenesli do naší doby, pak tento postup se nedá argumentovat, jelikož bychom nenašli kritérium, díky kterému jsme mohli změnit ostatní, a toto prohlášení nechat tak, jak bylo psáno při vzniku bible.

V pokračování Leviticu 23, 18-19 byly tyto texty chápány jako součást teorie o sakrální prostituci, kterou novější studie popírají. Překlad slova ohavnost a jeho spojitost se sakrální prostitucí se odvíjí jen ze zmínek v Bibli. Argumenty, které vyloučily existenci samotné sakrální prostituce, sloužily k zmírnění překladu slova ohavnost. Konotace tohoto slova se mění.

Podstatné je to, že zákony svátosti v Leviticu sex mezi muži zakazuje z náboženských důvodů, nikoliv z důvodů sexuálních. Šlo o to uchovat Izrael svatý, což znamenalo odlišný od pohanů. A homogenitální vztah byl zakázán z důvodu spjatosti s pohanskou kulturou.

„Zákaz sexu mezi muži se objevuje pouze v Zákonu svátosti v Leviticu, nikde jinde. Na více místech Bible se na něj jen poukazuje...Argument v knize Leviticus je náboženský, nikoli etický či morální – takže není předloženo, zda je tento sex sám o sobě správný či špatný.“¹⁸

Byl zde i zákon zakazující věřícím jíst maso v pátek, který byl tak vážený, že se trestal trestem smrti, ne že by byla konzumace masa pokládána za něco špatného sama o sobě, ale byl tu náboženský rozměr. Když člověk tento přestupek spáchal, provinil se proti náboženské odpovědnosti.¹⁹

Při análním sexu docházelo k promíchání genderových rolí, což byl důvod, proč ho kniha Leviticus zakazovala, protože narušoval jimi vnímaný ideální řád věcí. Proto

¹⁸ HELMINIAK, D. A., *Co vlastně bible říká o homosexualitě?*, Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2007, ISBN 978-80-7325-122-2

¹⁹ HELMINIAK, D. A., *Co vlastně bible říká o homosexualitě?*, Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2007, ISBN 978-80-7325-122-2

na sex bez proniknutí nebylo pohlíženo jako na něco, co by narušovalo idealizovanou hranici mezi muži a ženami, a proto se na ně zákaz nevztahoval.

Musíme chápat, že tyto zákazy byly psány pro danou společnost, od které jsme se už značně vzdálili. Ale zde je také dobré připomenut, že i když to bylo psáno pro tu danou společnost a ta to vnímala jako něco zvráceného, stále to neznamená, že to vnímala jako něco špatného. To, co bylo vnímáno jako něco, co přináší nepříjemný pocit, bylo považováno za špatné, tedy sociální tabu, se stalo hříchem. Takže kniha Leviticus nazývá homosexuální styk ohavností, jelikož její staří Izraelité považovali za nečistý. Zakazovali ho ne proto, že by byl sám o sobě špatný, ale proto, že narušoval jejich vidění světa. Z hlediska překladu slova *toevah*, které bylo přeloženo jako ohavnost, se dají použít i jiné výrazy, mezi které patří například „tabu“ – to, co je kulturně či rituálně zakázané. Proto je jasné, že Leviticus nepovažuje za hřích, když muž leží s mužem, říká, že je to rituální znesvěcení nebo znečištění. Prostě jako přestupek proti židovskému náboženství. Je tedy evidentní, že homosexualita jako taková nebyla předmětem úvah ve Starém zákoně, proto bychom pochybili, jestliže bychom Bibli citovali jako odpověď na současnou etickou otázku správnosti či špatnosti homosexuality.

Ve Starém zákoně tedy homosexualitu zakazovali z důvodu čistoty, v Novém zákoně Ježíš odmítá význam židovských zákonů čistoty. Z jeho pohledu jediná čistota, na níž záleží, je „čistota srdce“. Co tedy říká křesťanské učení, postavené na čistotě srdce, o homogenitálním chování? Jediný text ve Starém zákoně ji zakazuje, ale právě z důvodu „nečistoty“, nikoliv proto, že by byla sama o sobě špatná, přičemž Nový zákon trvá na tom, že čistota a nečistota nejsou podstatné. Podstatné je to, zda konáte dobro či zlo.

V listu Římanům se o homosexualitě mluví důkladněji. Protože je to dlouhá pasáž, nabízí také dostatek materiálu k jejímu rozboru. I když je zde mnoho materiálu, je tento text stále mylně chápán. Tento text prostě nezavrhne homogenitální jednání jako něco špatného. Pavel nás vlastně v textu učí, že sex jako takový je eticky neutrální. Za prvé je to ve slovníku, který Pavel používá, a ten poukazuje, že homosexualita je jen vystavena společenskému nesouhlasu. Poté je tu struktura pasáže, a to, že homosexualita je na straně jedné chápána společně se společenským nesouhlasem, na druhé straně jsou skutečná zla a hříchy. V analýze celku se ukazuje, že obavy o čistotu jsou už bezpředmětné a že by nadále komunitu neměly rozdělovat. Pavel ukazuje, že celá lidská sexualita se dostala do vleku vášní a tím lidstvo pokleslo na smyslovou

úroveň. Homosexualitu vnímá jako sexualitu, jež je razantní ilustrací sobectví, která vede ke sledování jen vlastních chutí. Proto Pavel neprohlašuje homosexualitu za hřích, nýbrž ji ukazuje ilustrací poukazující na oblast, kdy se měřítkem stanou vášně. Právě v tomto vidí Pavel podstatu hříchu – v záměně skutečného Boha, za „bohy“, klam, kdy člověk vnímá sám sebe jako měřítko. Je to psáno takto obšírně z důvodu gradace, text chce upozornit na problémy jiné. Proto je homogenitalita v listu Římanův vnímána jen jako hanba a ostuda, ale nikoliv hřích. Chybou, na kterou Pavel poukazuje, není homosexualita, ale pohanská idolatrie (odvrácení od Boha). Pohané sice Boha znají, ale neuctívají ho, takže vše je projevem této chyby, která ústí v nečistotu a hřích.“²⁰

1.5 Církevní aspekt

1.5.1 Dogmatický: Katechismus katolické církve

„2357 Homosexuální jsou vztahy mezi muži a ženami, kteří se po pohlavní stránce cítí být přitahováni výhradně nebo především k lidem stejného pohlaví. Homosexualita vystupuje v různých dobách a kulturách ve velmi odlišných formách. Její psychický vznik stále ještě není vysvětlen. S ohledem na Písmo svaté, které ji označuje za zlé pochybení (srov. Gn 19, 1-29; Řím 1, 24-27; 1 Kor 6, 10; Tim 1,10) církevní tradice prohlašuje, že „homosexuální jednání samo sobě není v pořádku“ (CDF, prohl. Persona humana 8). Je v rozporu s přirozeným zákonem, neboť při pohlavním aktu je vyloučen vznik nového života. Nevzniká z pravé citové a pohlavní potřeby splynutí. V žádném případě nesmí být schvalováno.

2358 Homosexuálně je založen nemalý počet mužů a žen. Toto založení si sami ne zvolili; pro mnohé z nich představuje pokušení. Je třeba s nimi jednat s pozorností, soucitem a taktem. Je třeba střežit se toho, aby byli nějakým způsobem právně vylučováni. I tito lidé jsou povoláni k tomu, aby ve svém životě naplňovali Boží vůli, a pokud jsou křesťany, aby těžkosti, které pro ně mohou z jejich založení vyplynout, sjednotili s obětí kříže Páně.

2359 Homosexuální lidé jsou povoláni k čistotě. Skrze ctnosti sebeovládání, které vede k vnitřní svobodě, mohou a měli by se – snad i s pomocí nezištného přátelství – modlitbou a svátostnou milostí krok za krokem, ale rozhodně přibližovat ke křesťanské dokonalosti.

²⁰ HELMINIAK, D. A., *Co vlastně bible říká o homosexualitě?*, Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2007, ISBN 978-80-7325-122-2

2396 *Ke hříchům, které se těžce proviňují proti cudnosti, patří masturbace, smilstvo, pornografie a homosexuální praktiky.*“²¹

1.5.2 Pastorační aspekt

Homosexualitatis problema

Tento dokument Kongregace pro nauku víry vzhledem k pastoračnímu aspektu homosexuálních osob se zabývá problémy vzniku homosexuality a tím, jak na ni má být nahlíženo. Odmítá historicko-kritický model výkladu Bible. Proto si lze všimnout, že z hlediska výzkumu všech aspektů, které mohou s homosexualitou souviset, může docházet v textu této práce k rozporům v postojích vůči nim.

Otázka homosexuality se podle tohoto dokumentu stává stále více veřejně diskutovanou, a to i v katolickém prostředí. V těchto diskuzích se lze často setkat s názory, které mohou být v rozporu s učením katolické církve. V problému morality homosexuality se setkávají výsledky humanitních věd s rozumem osvíceným vírou, ale také poukazuje na komplexnost člověka jako bytosti stvořené Bohem. Díky této komplexnosti je potřeba zvláštní pastorační péče. Od služebníků se tedy čeká pozorné studium, angažovanost a poctivá, teologicky vyvážená reflexe. Také je zde snaha pochopit homosexuální sklony. Tento dokument dále upozorňuje na nutnost rozlišovat homosexuální stav a homosexuální úkony. Ačkoliv homosexualita sama o sobě není hříchem, tvoří silnou tendenci k morálně špatnému jednání. Proto by homosexuálové při pastorační péči měli být vedeni k tomu, že uskutečnění homosexuálního sklonu je morálně nepřijatelné.

V nauce Písma jako ideální pastorační autoři dokumentu vidí takovou pastorační péči, která vůbec nebere v potaz historicko-dějinný výklad Bible, pouze se opírá o doslovný výklad Písma bez přihlídnutí k dějinnému a kulturnímu vývoji. V historicko-kritickém výkladu se naznačuje, že Bible nemá k homosexualitě co říci, hlavně z toho důvodu, že mravní předpisy v Bibli jsou dějinně a kulturně podmíněny, a proto je nelze přenést na současnost. Přičemž Kongregace uznává, že výklad evangelií se liší od toho, jak byly vykládány ve starověku. Ale přesto tvrdí, že je v rámci Písma zcela zřetelná shoda s ohledem na homosexuální jednání. Svůj názor opírá o pevný základ trvalého svědectví a nejen o izolované věty vyjadřující se k této problematice. Proto tvrdí, že posvátné

²¹ Katechismus katolické církve citován podle LAUN, A., *Homosexualita z katolického pohledu*, Olomouc: Matices cyrilometodějská s.r.o., 2002, ISBN 80-7266-138-8

texty nejsou v tomto historicko-kritickém výkladu správně pochopeny a jsou v rozporu se živou tradicí církve.

V knize Genesis se obrací k tomu, že člověk byl stvořen k obrazu Božímu jako muž a žena. A tvrdí, jak jsou komplementární a vzájemně se doplňují. Dále se věnuje dědičnosti hříchů, která ukazuje zkaženost sodomských mužů, kde podle jejich prezentace nelze pochybovat o mravním soudu homosexuálních vztahů.

Církev dnes oslavuje manželství muže a ženy jako Boží záměr, protože jen v manželství heterosexuálním uznává mravně správné užívání sexuálních schopností. Využívá-li je jedinec homosexuálně, tak jedná nemorálně. Jelikož oddá-li se styku homosexuálnímu, tak popírá cíl sexuálního spojení daného Bohem, kterým je schopnost předávat život.

Církev v dnešní době čelí stále většímu nátlaku vnějších skupin, které se snaží legitimovat homosexuální počínání. Církev odmítá naslouchat názoru, který tvrdí, že homosexuálové jsou diskriminováni. A snaží se o zamezování aktivit, které souvisí s podílením se na aktivistických činnostech legitimizujících homosexuální jednání. Církev stále zastává své pevné stanovisko, jež nehodlá měnit s ohledem na současné zákonodárství, a kongregace scestně nazývá homosexualitu dočasným módním trendem.

Stejně tak jako prostředník víry se má zřící života v manželství a má být oddán pouze Bohu, tak stejně smýšlejí s lidmi, kteří mají homosexuální sklony, aby žili v čistotě. A kongregace zdůrazňuje svobodnou volbu člověka, který může žít ve zřeknutí se sebe sama, ale v přimknutí k vůli samotného Boha. Podle církve je nutné, aby se homosexuální jedinci vyhýbali jakýmkoliv sexuálními příležitostmi směřujícím ke hříchu. Církev nabádá k tomu, aby svou situaci řešili modlitbou, radami a využívali pomoci pastorů, kteří je individuálně vedou, a snažili se žít ve svátosti smíření. Pastorační je natolik komplexní, že se snaží pohlížet na člověka ne jako na „heterosexuálního“ nebo „homosexuálního“, ale jako na bytost stvořenou Bohem.²²

Jarod konstatuje, že jelikož věda stále nezná příčiny homosexuality, tak může zůstat u názorů, které jsou stejnými jako ve středověku, např. tvrzení Aristotela a T. Akvinského:

²² KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Homosexualitatis problema*, [online], [cit. 2019-3-8], dostupné na [www: < http://www.kebrle.cz/katdocs/Homosexualitatis_Problema.htm >](http://www.kebrle.cz/katdocs/Homosexualitatis_Problema.htm)

„Věda stále nenašla příčiny homosexuality. Muži k tomuto jsou náchylní od přirozenosti, druzí mají k němu náklonnost ze zvyku, na příklad ti, jichž od dětství bylo k tomu zneužíváno.“²³

„A tato porucha může být buď se strany těla, ať z choroby, jako horečnatým sladká se zdají hořkými a obráceně; ať pro špatnou soustavu, jako se někteří těší z pojídání země, neb uhlí neb nějakých takových; nebo též se strany duše, jako pro návyk někteří se těší z pojídání lidí, nebo v páření se zvířaty, či s mužskými, nebo jinými takovými, která nejsou podle přirozenosti lidské.“²⁴

Prostý fakt, že se muži líbí muž, nikdy hříchem nebyl a nikdy hříchem nebude. Zato soulož dvou mužů vždy hříchem byla a hříchem vždy bude.“²⁵

Jarod čerpá z prohlášení kongregace pro nauku víry o některých otázkách sexuální etiky, která byla sepsána roku 1975 pod názvem Persona humana. Persona humana rozlišuje homosexuály, jejichž homosexualita vznikla díky nedostatečné sexuální zralosti, poškozených instinktů anebo nesprávné výchovy a je vnímána jako vyléčitelný stav. Na druhé straně popisuje ty jedince, jejichž homosexualita je stav natolik neměnný, který by je mohl mylně vést k názoru, že jim to dovoluje mít vztah s osobou stejného pohlaví, který se podobá manželství. Což je podle autorů Persona humana zcestným názorem, vystupujícím proti Písmu.

Problémem duchovního doprovázení homosexuálů se zabývá také článek na webových stránkách „pastorace.cz“. Autor článku na stránkách pastorace.cz vybízí rodinu k víře, naději a lásce podle Ježíše Krista a nabádá je tak k velkodušnosti a pochopení. Z hlediska rodiny se může dostavit napětí mezi láskou k dítěti a vírou. Hlavní je neobviňovat se za sexuální orientaci dítěte. Také se u rodičů může dostavit úleva z toho, že konečně vědí, jakým způsobem je jejich dítě „odlišné“. Je důležité nepocítovat pocit selhání. Poznání jejich sexuální orientace může vést k hlubšímu porozumění dětem i Bohu. Riziku sebevraždných sklonů dětí se mohou vyhnout jejich přijetím anebo mohou navštívit terapeuta, který se vyzná v otázkách lidské sexuality. Jedinci by měli být povzbuzeni ke spolupráci s Bohem. Společenství by mělo být

²³ Aristoteles citován podle JAROD, *Homosexualita v dokumentech katolické církve*, [online], Poslední úpravy 7. 10. 2010 [cit. 2019-3-18], dostupné na www: <<https://jarod.signalny.cz/1010/homosexualita-v-dokumentech-katolick-c>>

²⁴ T. Akvinský citován podle JAROD, *Homosexualita v dokumentech katolické církve*, [online], Poslední úpravy 7. 10. 2010 [cit. 2019-3-18], dostupné na www: <<https://jarod.signalny.cz/1010/homosexualita-v-dokumentech-katolick-c>>

²⁵ JAROD, *Homosexualita v dokumentech katolické církve*, [online], Poslední úpravy 7. 10. 2010 [cit. 2019-3-18], dostupné na www: <<https://jarod.signalny.cz/1010/homosexualita-v-dokumentech-katolick-c>>

pomocníkem k porozumění „odlišností“ u dětí a zapojit se do boje proti diskriminaci homosexuálů.²⁶

Srovnáme-li Jaroda a článek z pastorace.cz (dále jen článek), zjišťujeme, že výrazná shoda se týká úcty a pochopení pro jedince s homosexuálními sklony, ale zásadně nepodporují tělesné aktivity mezi osobami stejného pohlaví. Oba zdůrazňují potřebu pomoci těmto homosexuálně orientovaným jedincům, a to formou specializované pastorační péče v případě Jaroda a vhodného poradenství a odborné pomoci u článku z pastorace.cz.

Mezi další opěrné body nalezené u obou je zdůraznění toho, aby nedocházelo k diskriminaci a aby tito jedinci nebyli společností přehlíženi. Oba zdůrazňují také potřebu ochrany rodiny a instituci manželství, kterou považují za nejdůležitější ve vztahu naplnění Písma svatého. Člověk je stále obrazem Božím, a proto je z jejich výkladu na pastoraci.cz patrné, že v pastorační péči o duše je třeba takové homosexuály přijímat s pozornou vlídností ducha a povzbuzovat v naději, že jejich vlastní nesnáze a společenské odcizení budou jednou překonány.

V rámci pastorační péče rodin, které řeší otázku homosexuality svých dětí, se v článku pastorace.cz doporučuje, aby čerpaly z naděje, lásky a víry a měly co největší pochopení pro své děti. Před rodiči je dána velká výzva, aby překonali napětí mezi láskou ke svému dítěti a neochotou schvalovat jeho homosexuální jednání. Zdůrazňují význam důstojnosti člověka a lidské sexuality. „*Rodiče by se neměli obviňovat za sexuální orientaci svého dítěte.*“²⁷ Dále je na stránkách [pastorace](http://pastorace.cz) kladen důraz také na to, že rodiče by si měli vážit toho, že se jim jejich vlastní dítě svěří, že jim důvěřuje, ale na druhé straně se mohou cítit podvedeni, že to sami nepoznali a mohou cítit zármutek, že je to jinak. Určitě řeší otázku možnosti vyloučení z komunity a celkové diskriminace ze strany církve i společnosti. Zejména by rodiče měli naslouchat a mluvit o všem, aby mohli dojít k hlubšímu porozumění dětem. Tak i porozumění plánu, který s námi má Bůh. Aby nedošlo k sebedestruktivnímu jednání a jinak vyhrocenému chování dítěte, je důležité, aby s ním nepřerušovali kontakt a neodmítali je. Protože v tento moment je potřebuje nejvíc. Vaše dítě stále zůstává stejným člověkem a je stále tím Božím darem.

²⁶STANOVISKO BISKUPSKÉ RADY PRO MANŽELSTVÍ A RODINU (USA), přeložil OPATRNÝ, D., *Poselství rodičům homosexuálních dětí a doporučení pro pastorační pracovníky*, [online], [cit. 2019-3-18], dostupné na [www: < https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexuálních-deti-a-doporučení-pro-pastorační-pracovníky >](https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexuálních-deti-a-doporučení-pro-pastorační-pracovníky)

²⁷STANOVISKO BISKUPSKÉ RADY PRO MANŽELSTVÍ A RODINU (USA), přeložil OPATRNÝ, D., *Poselství rodičům homosexuálních dětí a doporučení pro pastorační pracovníky*, [online], [cit. 2019-3-18], dostupné na [www: < https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexuálních-deti-a-doporučení-pro-pastorační-pracovníky >](https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexuálních-deti-a-doporučení-pro-pastorační-pracovníky)

Vhodné je vyhledat terapeuta, který jim poskytne oporu, informace, povzbuzení a má pochopení pro náboženské hodnoty dané rodiny. „*I když je příčina homosexuální orientace stále z většiny neznámé příčiny, mohou být příčiny genetické, hormonální a psychologické. Homosexuální orientaci tak není možné považovat samu o sobě za hříšnou, protože morálnost předpokládá možnost svobody volby.*“²⁸ Pro sebezpřijetí člověka je důležité sebeuvědomění a přiznání si odlišné sexuální orientace, nebát se termínu gay, lesba. Je zdůrazňována spolupráce s Boží milostí, aby žili život v čistotě a zaměřili se na duchovní stav osoby samé. Důležité je pamatovat na jednu základní pravdu a tou je, že Bůh miluje každého člověka jako jedinečnou a neopakovatelnou bytost. „*Lidé hledí na vzhled, ale Hospodin vidí do srdce. Každý člověk je stvořen k obrazu Božímu, a proto je sexualita darem od Boha.*“²⁹ Církev zdůrazňuje, že pohlavní styk, který nemá možnost tvořit nový život, je nepřípustný a jasně stanovuje, ale že je potřeba hájit základní práva homosexuálů a zabránit tak nespravedlnosti a násilí proti nim. „*Společenství by se mělo snažit svým homosexuálním bratrům a sestrám porozumět a neupírat jim právo být vítaným členem společenství, aby mohli slyšet Boží slovo a přijímat pastorační péči.*“³⁰

„*Soucit a láska zůstávají jedinou autentickou odpovědí evangelií. Jelikož nic v Bibli ani v katolickém učení nesmí sloužit pro ospravedlnění předpojatých nebo diskriminujících postojů a jednání. Proto by se křesťané měli postavit vlastnímu strachu z homosexuality a zdržet se zesměšňování a diskriminace homosexuálních lidí.*“³¹

²⁸ Katechismus katolické církve citován podle STANOVISKO BISKUPSKÉ RADY PRO MANŽELSTVÍ A RODINU (USA), přeložil OPATRŇÝ, D., *Poselství rodičům homosexuálních dětí a doporučení pro pastorační pracovníky*, [online], [cit. 2019-3-18], dostupné na [www: <https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexualnich-deti-a-doporuceni-pro-pastoracni-pracovniky>](https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexualnich-deti-a-doporuceni-pro-pastoracni-pracovniky)

²⁹ STANOVISKO BISKUPSKÉ RADY PRO MANŽELSTVÍ A RODINU (USA), přeložil OPATRŇÝ, D., *Poselství rodičům homosexuálních dětí a doporučení pro pastorační pracovníky*, [online], [cit. 2019-3-18], dostupné na [www: < https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexualnich-deti-a-doporuceni-pro-pastoracni-pracovniky>](https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexualnich-deti-a-doporuceni-pro-pastoracni-pracovniky)

³⁰ STANOVISKO BISKUPSKÉ RADY PRO MANŽELSTVÍ A RODINU (USA), přeložil OPATRŇÝ, D., *Poselství rodičům homosexuálních dětí a doporučení pro pastorační pracovníky*, [online], [cit. 2019-3-18], dostupné na [www: < https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexualnich-deti-a-doporuceni-pro-pastoracni-pracovniky>](https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexualnich-deti-a-doporuceni-pro-pastoracni-pracovniky)

³¹ STANOVISKO BISKUPSKÉ RADY PRO MANŽELSTVÍ A RODINU (USA), přeložil OPATRŇÝ, D., *Poselství rodičům homosexuálních dětí a doporučení pro pastorační pracovníky*, [online], [cit. 2019-3-18], dostupné na [www: < https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexualnich-deti-a-doporuceni-pro-pastoracni-pracovniky>](https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexualnich-deti-a-doporuceni-pro-pastoracni-pracovniky)

1.6 Homosexuální orientace – věc jednotlivce, nebo společnosti?

Zůstává v dnešní době homosexualita věcí jednotlivce, nebo ne? Myslím si, že v dnešní době je důležité pokračovat v aktivitách, jako jsou LGBT Pride průvody (LGBT Pride, které jsou průvody oslavující LGBTQ+ kulturu slouží jako demonstrace a ochrana před homofobním násilím. Tyto průvody se ve světě konají každoročně, od roku 2008 i v České republice. Jak je už z názvu patrné, tak je to oslava hrdosti a tolerance. Během těchto festivalů mají stejně orientovaní jedinci možnost nalézt svého budoucího partnera, a může proto sloužit jako jedna z variant seznámení. Běžně lze také nalézt přátele, kteří buď mají menšinovou sexuální orientaci jako oni nebo jsou LGBT friendly. Tyto průvody podporují světoznámé osobnosti, které bojují za zlepšení práv těchto menšin.) upozorňující na existenci sexuálních menšin. Jelikož dokud ve společnosti nebudou panovat stejná práva pro všechny, je nutné nějak upozornit na tyto nedostatky. To se stává právě pomocí průvodů Pride, jelikož se ukáže, že takovéto menšiny tady vskutku jsou. Je to také důležité proto, že někdo, kdo třeba může mít problém s přijetím sebe sama, vidí, že existují další lidé, kteří jsou na tom podobně jako on, a proto se nemusí cítit tak osamocený. Právě taková prezentace v médiích může mít pozitivní dopad na lidi, kteří se cítí ztraceni, ale tou prezentací v médiích se dostanou tyto vzory do širšího povědomí veřejnosti a mohou třeba pomoci mladým lidem, kteří si uvědomí, že mohou být jako oni.

Proto zastávám názor, že heteronormativní společnost, která hlásá, že by si svou homosexualitu měli nechávat pro sebe, by se měla zamyslet sama nad sebou a uvědomit si, jak třeba takový cisgender heterosexuální muž má privilegia, která si většinou ani neuvědomuje, a jak je na tom někdo, kdo není cis heterosexuální jedinec. Stejně jako předpoklad použití zájmen (on, ona, ono) při označování jedince, které společnost odvozuje např. jen ze vzhledu. Někdo může trpět dysforií z hlediska vlastního těla a toto missgenderování může mít neblahý vliv na jeho psychický stav a na vnímání vlastní hodnoty. A to je v českém jazyce ještě výraznější, protože čeština je jazyk, který všechno rozděluje do rodů. Co se například v angličtině ztratí, je v češtině hned jasné. Proto je těžší najít genderově neutrální způsob komunikace.

Praktická část

Pro praktickou část jsem zvažovala použití kvalitativního nebo kvantitativního dotazníku. Vzhledem k tomu, že mě zajímá osobní zkušenost dotazovaných osob z hlediska vztahu víry v Boha a jejich sexuality jsem zvolila kvalitativní výzkum, při kterém jsem použila metodu IPA. Upřednostnila jsem osobní setkání s dotazovanými, které mi umožnilo hlubší poznání v kontextu s jejich osudovými životními příběhy.

1.1. Charakteristika Interpretativní fenomenologické analýzy

Podle J. Koutné Kostínekové a I. Čermáka v textu *Kvalitativní analýza textů* se Interpretativní fenomenologická analýza (IPA) soustředí na žitou zkušenost člověka, kdy pomáhá při zkoumání utváření významu zkušenosti pro člověka. Je to kvalitativní přístup k datům a lze ho použít na různá výzkumná témata. Její vznik je zapříčiněn potřebou přístupu, který umožní prozkoumání subjektivní zkušenosti, ale bude přístupný výzkumníkům. Slouží nám k popisu toho, jak nositel zkušenosti připisuje význam těmto svým zkušenostem.

IPA má své teoretické zakotvení ve třech zdrojích – fenomenologickém, hermeneutickém a idiografickém přístupu. Rezonance s fenomenologií souvisí s hledáním jedinečné zkušenosti. Žitá zkušenost se tedy v IPA stává zásadní. V perspektivě IPA je tedy důležitá, jak zkušenost konkrétního člověka, tak i zkušenost výzkumníka a také interakce mezi zkoumaným a výzkumníkem. IPA přiznává, že osobní zkušenosti výzkumníka jsou důležité k porozumění žité zkušenosti u jiného člověka. Zkušenost je tedy v IPA konstruována společným sdílením informací výzkumníka a participanta. Ale cílem stále zůstává porozumění žité zkušenosti participanta.

Závěry IPA jsou „dočasné“, což z analýzy dělá analýzu subjektivní. Pracuje s dvojitou hermeneutikou, kdy se respondent snaží porozumět své zkušenosti a výzkumník se snaží porozumět tomu, jak k tomuto porozumění respondent postupně dospěl. Idiografický přístup při této analýze znamená, že jej nejprve detailně prozkoumá a pokračuje se do doby, než je u něj dosaženo určitého stupně porozumění prvnímu případu, následně se přejde k analýze dalšího případu³².

³² ŘIHÁČEK, T., ČERMÁK, I., HYTYCH, R. A KOLEKTIV, *Kvalitativní analýza textů: čtyři přístupy*, Brno: Tiskárna Helbich, ISBN 978-80-210-6382-2

Ve své práci jsem se dotazovala tři respondentů, z toho byli dva muži a jedna žena, ve věku od dvaceti tří let do čtyřiceti osmi let. Všichni tři dotazovaní byli věřící-římskokatolického vyznání. Bylo velmi obtížné nalézt takto jedince, kteří mají menšinovou sexuální orientaci a jsou věřící.

1.2. Rozhovory:

K rozhovorům jsem zvolila polostrukturovaný rozhovor, který se opíral o následující otázky:

Seznam otázek:

1. Jak homosexuálové vnímají svou homosexualitu ve vztahu ke křesťanské víře?
2. Jak vnímají fakt vlastní homosexuality v minulosti a jak dnes? Jak se vyvíjel jejich pohled?
3. Promýšleli si svůj život homosexuála ve vztahu k víře?
4. S jakými postoji se setkali u věřících/nevěřících lidí k jejich homosexualitě, ve vztahu ke křesťanské víře?
5. Proběhl u nich coming out? Jak reagovalo okolí? Jaký je jejich postoj ke coming outu?

1.3. Proces kódování

Proces kódování výpovědi Pavlíny:

Kategorie	Kódy	Citace
Homosexualita ve vztahu k církvi	Neslučitelnost homosexuality se životem v církvi	Přijde mi, že tyto dvě věci nejde úplně sloučit, chci-li obojí žít aktivně a bez „zlých obličejů“.
	Potřeba změny církve	Je potřeba církev v tomhle ohledu někam posunout...
	Homosexuál v církvi musí být silný a odvážný	..., ale chce to silné lidi, kteří mají na to, jít do takovéhoho společenství s tím, že jsou otevřeně homosexuálové a nebojí se reakcí věřících heterosexuálů.
	Církevní postoje	Římskokatolická církev, v níž paradoxně jsem, se

	k homosexuálům jako zdroj nechuti ke společnému životu	staví k homosexuálům asi nejhůře, takže se opravdu aktivně nechci v tomto prostředí pohybovat.
Konstatování homosexuální „úchylky“ v postoji církve	Přisuzování oficiálního učení církve postojům věřících lidí	Jako homosexuální nebudu chodit do kostela, protože mám pocit, že ty lidi kdyby to o mně věděli, tak že si budou myslet, že tam chodím proto, abych se modlila, abych se „uzdravila“, jenže já to nevnímám jako nemoc a myslím, že by mě prostě brali tak nějak jak to církve hlásá. Že přistupovat k lidem s citem a jemnocitem, respektovat je a všechno, ale věřit v to že oni sami nechtějí mít žádnou lásku. ...nebo také tak, že být homosexuálem je v pořádku, můžete „dokonce“ mít platonickou lásku, ale jakmile budete mít s někým vztah, nedej Bože fyzický, je to špatně.
	Realita pozitivního přístupu věřících	Řekla jsem to nejbližším lidem, což je rodina a pár kamarádů. Ohledně víry nikdo neměl žádné připomínky, což je v super, protože asi toho jsem se nejvíc bála. Nebo alespoň si na žádnou takovou reakci nevzpomínám.
	Vnímání postojů věřících jako nátlak	...nebo že se třeba budou modlit za to, aby to bylo jinak, než je – a to jsem nechtěla, nechci, aby se někdo modlil za to, aby něco bylo jinak, když mi to tak vyhovuje. Nicméně orientace je věcí každého člověka a ať je jakákoliv, tak je to v pořádku. V současné době to беру tak, že jsem prostě na holky a tak to i bylo a bude, je to mojí součástí, jednou z mých charakteristik a jsem s tím v pohodě. Někdy se ale stane, že si vzpomenu na představu církve o „nás“ a nejhorší na tom je, že někdy těm výmyslům člověk i začne věřit, a to je špatně. Nikdo nemusí přece žít v celibátu a trápit se, každý člověk má právo na své štěstí a nesmíme dovolit, aby nám takhle církve ubližovala. ... mám pocit, že by ke mne přistupovali s oním

		„soucitem a jemnocitem“ a modlili se za to, ať se „uzdravím“ a možná by i věřili tomu, že to tak chci.
Vztah homosexuality ke křesťanské víře	„Vnitřní víra“ versus „chození do kostela“	Považuji se za věřící a neznamena to podle mě chodit do kostela a věřit ve všechno, co církev říká a všechno sdílet a mít stejné názory, ale podle mě je důležitý mít nějakou svojí vnitřní víru. ...můj křesťanský život se samozřejmě s uvědoměním si sebe samé změnil. Nechodím už aktivně do kostela, většinou jen na Vánoce. Také nechodím na žádná setkání mladých věřících jako dříve, protože tam být prostě jako homosexuál nejde.
	Vlastní teologie: Boží laskavý záměr s homosexualitou	Mám svojí „vlastní“ víru a snažím se věřit tomu, že Bůh miluje všechny. Stvořil nás všechny tak všelijak záměrně, a ne snad proto, abychom nesli svůj kříž a žili v čistotě. Podle mě proto, aby se společnost časem zlepšila a pochopilo se, že jsme úplně rovnocenní jako ostatní. Naším úkolem je dokázat to těm, co si to nemyslí.
	Vnitřní víra jako jistota	Svoji vnitřní víru pořád tak nějak mám a to je myslím to důležité.
Vlastní homosexualita ve vztahu k sobě: pocity strachu	Vlastní homosexualita evokuje pocit strachu vzhledem k věřící rodině	V minulosti, když jsem si uvědomila, že jsem na holky, tak si vzpomínám, že můj největší strach byl asi z toho, jak to vezme moje rodina, když jsme věřící. Je obecně známo, že věřící se často k homosexualitě staví spíše negativně... Takže jsem se bála především kvůli tomu, že jsme věřící. Bála jsem se, že to rodina nevezme, že třeba budou pořád věřit tomu, že jsem na kluky...
	Strach z viny	Bála jsem se toho, že je to hřích. Taky se mne zeptala, čeho se na tom nejvíce bojím a já jsem řekla, že toho, že jsme věřící.
	Strach z pohlavních nemocí	Také si vzpomínám, že jsem měla strach z pohlavních nemocí, protože ve společnosti panuje představa toho, že u homosexuálů jsou tyto nemoci častější, a to mne děsilo. Měla jsem tehdy na střední škole platonickou lásku, aspoň myslím, že to byla platonická láska a to

		mi tehdy ke spokojenosti stačilo.
	Strach z coming outu	Sama se sebou jsem s tím byla myslím v pohodě, jen jsem měla strach z coming outu.
Vnímání „jinakosti“	„Jinakost“ jako nebezpečí	Pořád se jako lesba ve společnosti necítím úplně bezpečně a běžně
	„Jinakost“ jako zdroj pocitu vlastní hodnoty	Jinak já osobně jsem ráda, že jsem menšina, že nejsem jako ostatní, je super být jiný a mít třeba spojence, který je také jiný.
Homosexualita ve vztahu ke společnosti	Konstatování heteronormativity společnosti	Prisuzuje heteronomní normu běžným lidem Vadí mi, že si společnost automaticky myslí, že když se narodím jako holka, tak to znamená, že jsem na kluky, že mám přítele, že budu chtít děti a tak dále. Když si tohle někdo myslí, tak mě to urazí, protože si i myslím, že u mě je vidět na první pohled, že úplně neodpovídám standardu.
	Vize společnosti bez předsudků	Nyní to vnímám tak nějak rozporuplně. Časem s vývojem společnosti se to asi změní a bude běžné, že se lidi budou ptát třeba místo toho, jestli má dívka chlapce, tak jestli někoho má, nebo jestli má dívku, bez předsudků. Myslím, že postupem času se společnost posune do bodu, kdy se lidé nebudou muset outovat, protože bude běžné být LGBT+, a o to asi jde.
	Menšina potřebuje zviditelnění	...protože si heterosexuálové myslí, proč máme nějaké průvody, že taky neoslavují svoji orientaci. ... Jenže my jsme menšina a je to pro nás důležité, abychom se necítily utlačovány.
Proces coming outu	První coming out směrem k odborníkům – pokus o mírnější interpretaci	První osoba, která jsem to řekla, byla moje tehdy dětská psychiatryně. Bylo mi šestnáct let, trvalo mi dlouho, vymáčkout se, ale muselo to ven, protože v čekárně čekali další pacienti. Takže jsem to řekla, a ona se to se mnou trochu snažila rozebrat, jestli to není třeba jenom spíš, že se mi líbí nějaká holka proto, že chci vypadat jako ona, ale tak to nebylo.
	Druhý coming out směrem k rodičům –	Jak jsem už říkala, tak jsem neměla žádné kamarády, takže jedinou oporou mi mohla být rodina, tak jsem

	pokus o mírnější interpretaci	se rozhodla jí to říct. Bylo léto, přesně 24.července 2013 (středa) večer a já jsem věděla, že dneska to prostě už musím udělat, nešlo to dál. Také mamka myslela, jestli se třeba jen nesnažím napodobit moji ikonu Anetu Langerovou, která je taky lesba, protože mnoho teenagerů má vzory, jež se snaží napodobit. Možná mne tato myšlenka zmátla, protože jsem hodně přemýšlivý člověk.
	Pocit vnitřní úlevy	Asi se mi ulevilo, že aspoň někdo to ví, protože jsem neměla žádné kamarády a nebylo to jednoduché, držet to v sobě, protože každý se normálně baví o svých platonických láskách a podobných věcech, ale když nejste out, tak to nejde.
	Pocity smutku	Byla jsem v kuchyni a šla jsem za mamkou a začala jsem brečet, za chvíli přišel i taťka. Byli smutní, protože nevěděli, proč brečím – věděli, že mě něco trápí, ale nevěděli co. Seděli jsme všichni u stolu, nevěděla jsem, jak to říct, jaká použít slova. Slovo lesba mi přišlo moc šokující. Po dlouhé době jsem řekla něco jako: „No, prostě se mi nelíběj chlapi.“ Mamka se mě zeptala, jestli se mi líběj holky, asi jsem přikývla. Žádná negativní reakce nenastala, seděli tam se mnou a snažili se mě uklidnit.
	Ambivalentní pocity: smutek x úleva	Zbytek večera proběhl tak nějak v poklidu, jen už jsme o tom pak nemluvili a to ve mne asi vyvolalo spíše horší pocity. Ale to, že jsem to konečně řekla, mi pomohlo k pocitu úlevy.
	Ambivalence mezi aktuálním napětím a obratem k lepšímu v delším časovém horizontu u resp. i u blízkého okolí	Tehdy jsem znovu začla navštěvovat dětskou psychiatrii a půl roce se můj stav úplně obrátil k lepšímu, byla jsem úplně jiný člověk, šťastný člověk. Poté to bylo lepší už i doma, s plynoucím časem srovnání se s mojí orientací u rodičů bylo lepší a lepší. Od té doby se běžně bavíme o těchto věcech týkající se LGBT+ záležitostí.
	Třetí coming out –	Později jsem to řekla také staršímu bratrovi, který to

	bratr a kamarádi	vzal myslím v pohodě.
	Prarodičovská láska je silnější než heteronormativní předsudky	O pár let později jsem to řekla i prarodičům z mamčiny strany, kteří to tušili, takže myslím, že reakce byla pozitivní, jen mám někdy pocit, že třeba pořád věří, že si jednou najdu chlapa, který mě bude prý brát takovou, jaká jsem, ale já to tak nechci. Důležité je, že mě mají rádi a ostatní věci si asi tak nesmím brát. Myslím, že kdybych měla přítelkyni a viděli by, že jsem šťastná, že by byli také šťastní.
	Osobní coming out jako předpoklad vnějšího coming outu	Nejtěžší je podle mě osobní coming out, kdy se s tím člověk sám srovnává. Když už je s tím v pohodě, je to podle mě už oproti tomu hračka.
	Nebezpečí homofobního prostředí	Záleží ale také na tom, v jakém prostředí se ten člověk nachází, jestli v homofobním, pak je to velmi těžké. Nebo třeba jestli i ve věřícím prostředí, není to o moc snazší.
	Coming out jako cesta k nalezení vlastní hodnoty	Coming out je velmi důležitý proto, abychom mohli žít plnohodnotně jako ostatní. Když se nás někdo zeptá třeba na běžnou otázku ve škole, kdo se nám líbí – máme pořád lhát a něco si vymýšlet? Nesnášela jsem tuhle otázku. Když jsme out, je všechno jednodušší, můžeme sdílet otevřeně své myšlenky, pocity, starosti a všechno, a ne to v sobě dusit a strádat.

Proces kódování výpovědi Denise:

Kategorie	Kódy	Citace
Vlastní homosexualita ve vztahu ke křesťanské víře	Bůh stvořil homosexuály k obrazu svému – vlastní teologie	Hospodin stvořil člověka k obrazu svému. Narodil jsem se jako homosexuál a věřím,

		<p>že Hospodin si přál, abych byl právě takový a má pro mě speciální úkol zde na zemi. Pokud bych zapřel svou homosexualitu, zapřel bych jeho vůli. Proto cítím jako své poslání, abych před ostatními svou orientaci netajil, a naopak je s ní seznámil a napomohl jim tak vidět rozmanitost a jinakost Hospodinova stvoření.</p>
	Promýšlení života ve vztahu k víře a dodržování přikázání (životní filozofie, víra a dodržování přikázání)	<p>Svůj život obecně, nejen tedy život homosexuála, se snažím promýšlet ve vztahu ke své víře. Mým cílem je dodržovat Boží přikázání, z nichž nejdůležitější je milovat Hospodina a milovat ostatní jako sebe sama a nechat se vést po cestě, kterou nám ukázal Ježíš.</p>
	Víra v Boha jako pomoc při přijetí homosexuality	<p>Můj coming out probíhal ve stejné době jako mé poznání Boží existence. Právě víra v Boha mi pomohla přijmout svou homosexualitu. Od počátku jsem věděl, že Bůh mě miluje takového, jaký jsem.</p>
Proces coming outu	Nutnost připravenosti na coming out – jak své, tak okolí	<p>Je však také třeba na něj připravit nejen sebe, ale i okolí.</p>
	Coming out jako nástroj zachování žití v pravdě	<p>Každý člověk by se měl maximálně snažit žít v pravdě a zachovávat pravdu. Toho</p>

		v současné době bez coming out dosáhnout nelze.
	Coming out jako důležitá součást života homosexuála	Coming out vnímám jako důležitou součást života každého homosexuála. Je nutné si jím projít – čím dříve, tím lépe.
	Pozitivní reakce na coming out před přáteli a rodinou	Můj coming out před rodinou a přáteli proběhl před 5 lety. Reakce byly veskrze pozitivní, nesetkal jsem se s jediným odmítavým postojem.
Víra a komunita	Přijetí u věřících, ale nevyoutování v komunitě (zatím neproběhla potřeba svěřit se svou sexuální orientací v komunitě)	U věřících lidí jsem se nesetkal s žádným osobních útokem, v běžném životě jen s několika „nevinnými“ narážkami a pokřiky. Nutno ale podotknout, že ve věřící komunitě, kterou každou neděli navštěvuji, nejsem vyoutovaný. Dosud jsem to nepovažoval za nutné, ale pokud by na to přišla řeč, netajil bych to. Pravděpodobně bych se pak setkal s některými nesouhlasnými postoji, kterým bych se však snažil svou situaci vysvětlit a věřím, že by to náš vztah nenarušilo.

Proces kódování výpovědi Stanislava:

Kategorie	Kódy	Citace
Vztah homosexuality ke křesťanské víře	Homosexualita vs. heterosexuality z hlediska hříchu	Svou homosexualitu ve vztahu ke křesťanské víře vnímám jako věc, která je naprosto v pořádku. Co se týče hříchu, myslím, že věci hříšné mezi partnery opačného pohlaví jsou hříšné i mezi partnery stejného pohlaví.
	Přijetí věřícími i nevěřícími	Nezažil jsem nikdy žádnou šikanu ani od věřících, ani od nevěřících. V naprosté většině neměli problém s tím, že jsem gay.
	Realita vnímání faktu homosexuality u věřících	Většina věřících ví, že jako gay nemusím mít s křesťanskou vírou problém.
Homosexualita ve vztahu ke společnosti	Nedostatek podpory společnosti	Je mi líto, že v době, kdy jsem si začínal uvědomovat, že jsem gay, nebyla žádná podpůrná organizace, která by mi pomohla. Ušetřil bych si spoustu trápení, nejistota, pochybností a temných chviliek ve svém životě.
Vlastní homosexualita ve vztahu k sobě	Pomalé úplné sebezpřijetí	Když jsem zjistil, že jsem gay, bylo mi jasné, že je to něco, co musím důkladně promyslet. Až postupem času, když mi bylo přes dvacet, jsem plně přijal to, že mohu žít v partnerském vztahu a nebude to hřích. Částečně to bylo mým osobním zráním...

	Neochota přijmout homosexuální vztah jako jediný	Stalo se to před více než 30 lety, jistý čas jsem měl pocit, že by šlo skloubit dlouhodobý vztah s osobou opačného pohlaví se sexuálními úlety s muži.
Vnímání „jinakosti“	Nejednoznačné přijetí od okolí obecně	Setkal jsem se s různými postoji, protože lidé jsou různí.
Homosexualita ve vztahu k církvi	Předsudky nevěřících vůči nemožnosti žít jako věřící homosexuál	Většina nevěřících má pocit, že jako gay musím mít s křesťanskou vírou problém, protože nevěřící mají za to, že žít jako gay je pro křesťana nemožné.
Proces coming outu	První coming out směrem k církevní osobě	Můj první coming out byl, když mi bylo něco přes dvacet, před mým zpovědníkem.
	Přijetí ze strany zpovědníka	Okolí reagovalo tak, jak bych si představoval, že by měli reagovat: zpovědník byl vstřícný a ujal se mé „pastorace“ v následujících letech, vedl mne a poskytoval mi podporu.
	Coming před přáteli a rodinou – konstatování	Poté před přáteli a až po třicítce v rodině
	Osobní změna ve vnímání sebe sama v důsledku změny režimu	...částečně k tomu přispělo otevření tématu po roce 1989, čili dejme tomu „historické změny“ – jak ve vývoji české společnosti, tak v přístupu k LGBT lidem ve světě.

1.4. Závěry z analýzy jednotlivých rozhovorů

Analýza kategorií příběhu Pavlíny:

Coming out jako cesta k nalezení vlastní hodnoty

Pavlína vnímá svou vlastní homosexualitu především ve vztahu k církvi, nikoliv k vlastní víře. Zná dobře oficiální učení církve, které považuje za znehodnocující (*Že přistupovat k lidem s citem a jemnocitem, respektovat je a všechno, ale věřit v to že oni sami nechtějí mít žádnou lásku nebo také tak, že být homosexuálem je v pořádku, můžete „dokonce“ mít platonickou lásku, ale jakmile budete mít s někým vztah, nedej Bože fyzický, je to špatně*). Přisuzuje stejné postoje i jednotlivým věřícím, což se sice v jejím životě nepotvrdilo, ale i tak je vnímá jako nátlak, aby rezignovala na plnohodnotný sexuální život. Co se týká vlastní víry, Pavlína ji odděluje od praxe chození do kostela. Vytváří si svoji vnitřní víru, která se opírá o vlastní teologii (*Bůh miluje všechny. Stvořil nás všechny tak všelijak záměrně, a ne snad proto, abychom nesli svůj kříž a žili v čistotě. Podle mě proto, aby se společnost časem zlepšila a pochopilo se, že jsme úplně rovnocenní jako ostatní. Naším úkolem je dokázat to těm, co si to nemyslí.*). Společnost se podle ní chová k homosexuálům také heteronormativně, ale nikoliv tak výrazně, jako církev.

Ve vztahu k sobě samé Pavlína referuje o návalu negativních pocitů, které byly spojeny s konstatováním vlastní homosexuality. Byl to nejen strach z pohlavních nemocí a z coming outu, ale především strach z věřícího prostředí vlastní rodiny a církve.

Samotný coming out popisuje jako proces, který byl zpočátku spojen s velkými obavami, strachem, smutkem a napětím jak u ní samé, tak u jejího nejbližšího okolí. V delším časovém horizontu však přinesl úlevu, pocity štěstí a vlastní hodnoty, takže v závěru Pavlína konstatuje: *Coming out je velmi důležitý proto, abychom mohli žít plnohodnotně jako ostatní. Když se nás někdo zeptá třeba na běžnou otázku ve škole, kdo se nám líbí – máme pořád lhát a něco si vymýšlet? Nesnášela jsem tuhle otázku. Když jsme out, je všechno jednodušší, můžeme sdílet otevřeně své myšlenky, pocity, starosti a všechno, a ne to v sobě dusit a strádat.*

Analýza kategorií příběhu Denise:

Víra v Boha mi pomohla přijmout mou homosexualitu

Denis vnímá svou homosexualitu především ve vztahu k Bohu, a to hlavně ve vlastním výkladu Božího stvoření (*Hospodin stvořil člověka k obrazu svému. Narodil jsem se jako homosexuál a věřím, že Hospodin si přál, abych byl právě takový a má pro mě speciální úkol zde na zemi. Pokud bych zapřel svou homosexualitu, zapřel bych jeho vůli. Proto cítím jako své poslání, abych před ostatními svou orientaci netajil, a naopak je s ní seznámil a napomohl jim tak vidět rozmanitost a jinakost Hospodinova stvoření.*) Jeho přesvědčení o Boží vůli vzhledem k jeho vlastní homosexualitě ho vede k tomu, že přiznání k vlastní homosexualitě v církvi považuje za svoje poslání. (*Proto cítím jako své poslání, abych před ostatními svou orientaci netajil, a naopak je s ní seznámil a napomohl jim tak vidět rozmanitost a jinakost Hospodinova stvoření.*) Přesto ale neproběhl coming out v jeho komunitě. Coming out proběhl před rodinou a přáteli, kde se setkal s vcelku pozitivním přijetím. Coming out vnímá jako velice důležitou událost ve svém životě. (*Každý člověk by se měl maximálně snažit žít v pravdě a zachovávat pravdu. Toho v současné době bez coming out dosáhnout nelze.*)

Analýza kategorií příběhu Stanislava:

Žít v homosexuálním partnerském vztahu není hřích

Stanislav vnímá svou homosexualitu ve vztahu ke své křesťanské víře jako stejně hodnotnou s heterosexuální. U viny a hříchu nerozlišuje, zda se týkají homosexuálů nebo heterosexuálů. Za svůj život se nesetkal s diskriminací za to, že je gay. A myslí si, že hodně lidí v jeho okolí si myslí, že nemůže být homosexuál a zároveň neztratit víru v Boha. (*Většina nevěřících má pocit, že jako gay musím mít s křesťanskou vírou problém, protože nevěřící mají za to, že žít jako gay je pro křesťana nemožné.*) I Stanislav si vytváří ve vztahu k Bohu svou „vlastní teologii“, podle které může i jako věřící žít životním stylem homosexuála. Překvapivě prvním člověkem, kterému se svěřil ve dvaceti letech, byl jeho zpovědník a oporu tak našel u církve, která se ho ujala v rámci pastorače. (*Okolí reagovalo tak, jak bych si představoval, že by měli reagovat: zpovědník byl vstřícný a ujal se mé „pastorače“ v následujících letech, vedl*

mne a poskytoval mi podporu.) Na základě této podpory se následně svěřil přátelům i rodině až ve třiceti letech. Celkově jeho coming outu přispěla i listopadová událost v roce 1989.

Nedostatky ve vztahu k homosexuálům vidí Stanislav i ze strany celé společnosti: v jeho mládí neexistovala žádná organizace, která by mu pomohla se s jeho orientací vyrovnat. Předpokládal, že by mohl žít plnohodnotný heterosexuální vztah s občasnými vztahy s muži. (*Stalo se to před více než 30 lety, jistý čas jsem měl pocit, že by šlo skloubit dlouhodobý vztah s osobou opačného pohlaví se sexuálními úlety s muži.*) V rámci vnímání jinakosti se Stanislav setkal s kladnými i zápornými reakcemi k jeho homosexuální orientaci.

1.5. Závěr celé analýzy:

Cesta věřícího homosexuála k pravdě a svobodě

Z analýzy rozhovorů provedených v rámci praktické části použitím metody *Interpretative phenomenological analysis*, dále jen IPA, jsem dospěla k výsledkům, které naznačují, že všichni tři respondenti považují samotnou víru za velmi dobře slučitelnou se svou sexuální orientací, některým z nich dokonce pomohla k přijetí vlastní homosexuality. Poněkud jinak vnímají vztah církve k realizaci homosexuálního vztahu, kdy buď vnímají velmi negativně (Pavlína) církevní nabádání k tomu, aby na něj rezignovali, nebo se k tomuto problému staví vyhýbavě (Denis). Za ponižující považují jednání některých věřících, kteří naznačují, že homosexualita je nemoc a modlí se za jejich uzdravení (Pavlína). Cítí potřebu změny církve v toleranci a přijetí členů z LGBT+ komunity (Pavlína), poněvadž v dnešní době je nutné, aby člověk, který chce v rámci společenství provést coming out, byl silný a odvážný. Všímají si předsudků ze strany nevěřící společnosti vzhledem k postojům církve vůči homosexuálům (Stanislav). Jeden z dotazovaných nebere instituci církve jako směrodatnou a upřednostňuje pouze vlastní vztah k Bohu (Pavlína).

Život věřícího homosexuála všichni tři respondenti vnímali v kontextu vlastního coming outu vůči celému okolí. Považují ho za čin, který má pro ně osvobozující povahu a umožňuje jim žít v pravdě, jde však o dlouhodobý proces, ve kterém musí sami osobnostně dozrát, protože jak v církvi, tak ve společnosti to vyžaduje velkou odvahu.

Závěr

V závěru své práce bych ráda shrnula, k čemu jsem dospěla. Při podrobném prozkoumání jednotlivých aspektů jsem z medicínského pohledu došla k tomu, že medicína stále ještě není na takové úrovni, aby si byla jista příčinou vzniku homosexuality, ale většina odborníků se shoduje minimálně na tom, že při formování sexuální orientace je důležitý prenatální vývoj, ale značný vliv, i když menšího rozsahu má i vývoj postnatální.

Z psychologického hlediska jsem se zaměřila na rozpoznávání sexuální orientace, zejména při hledání významů obsahů ze sexuálních fantazií, které mohou naznačit, k jakému pohlaví člověk tíhne. Také je důležité pro celkové psychické zdraví, aby svou sexuální orientaci přijal za sobě vlastní a také, že orientaci nelze odvozovat z jednorázových nahodilých zkušeností s osobami různého pohlaví.

Ve sféře sociologického aspektu jsem si potvrdila to, o čem jsem se domnívala již na začátku, a to že existence v heteronormativní společnosti může být pro mladého homosexuála vcelku výrazně těžká, jelikož se nesetkává s dostatkem vhodných vzorů, se kterými by se mohl ztotožnit a nepřipadat si tak sám kvůli své menšinové sexuální orientaci, pokud inklinuje ke stejnému pohlaví. Už jenom sama existence faktu možné zvnitřněné homofobie je něco, s čím se může člověk setkat. Změna tohoto pohledu může být pro jedince velice složitá. Proto je na místě, že bude v tomto případě potřebovat pomoc odborníka, aby se zbavil pocitu úzkosti, strachu, depresí a celkového dlouhodobého duševního napětí bez úlevy. Tento stav může vést k osamělosti, bezmocnosti, panice a celkové ztrátě motivace a životního smyslu.

Velkým překvapením byl pro mě biblický aspekt. V něm jsem se ke svému údivu ztotožnila s historicko-kritickým přístupem, jenž nahlíží na biblické texty v kontextu doby, v níž byly napsány, a proto je nelze převést v doslovném znění a uplatnit na dnešní společnost. V detailnějším popisu biblických pasáží, kde by se mohlo jednat o homosexualitu, se zprvu zaměřuji na příběh Sodomy a Gomory. Z hlediska historicko-kritického pohledu se v tomto podobenství spíše jedná o hřích nepohostinství, než o homosexuální jednání. Praelu k tomuto příběhu lze nalézt u lidí z Gibeje, kde i tady zůstává homosexualita až podružným motivem. Také přístupem

k Bibli z historicko-kritického pohledu byla vyvrácena teorie o sakrální prostituci, která byla také používána jako argument pro překlad slova ohavnost, překlad tedy ztrácí vyvrácením této teorie svůj původní přiřazený význam. Na jedné straně katechismus homosexuální jednání striktně odsuzuje, ale na straně druhé povzbuzuje a nabádá věřící k soucitu a taktu při jednání s homosexuály. Apeluje však, aby homosexuálové upřednostňovali život v čistotě, který vidí jako jediné východisko pro tuto situaci. Při mém setkání s dokumentem *Homosexualitatis Problema*, který historicko-kritický pohled na výklad Bible zcela odmítám, a proto nahlíží na zmínky o homosexualitě v Bibli, tak jak jsou napsané bez přihlídnutí k vývoji společnosti a historickému kontextu. A odsuzuje skupiny, které se podílejí na nátlaku ke změně přístupu a pohledu církve na LGBT+ komunity. Absolutně netolerují a odmítají legitimizaci homosexuálního počínání. V Listu Kongregace pro nauku víry biskupům o pastorači homosexuálních osob se shodli na odsouzení homosexuality jako zvrácenosti. V kapitole o pastorači jsem porovnávala názory zabývající se touto problematikou, kde došlo ke shodě v tom, že je potřeba specializované pastorače pro lidi se stejnopohlavním sexuálním zaměřením a že nesmí docházet k diskriminaci jedinců z LGBT+ komunity.

Po analýze všech rozhovorů jsem došla k závěru, že mezi respondenty je coming out vnímán jako velice důležitá část jejich života, který jim nabídl osvobozující pocit života v pravdě. Ve spojení s vírou u nich nedocházelo k větším rozporům. I když z hlediska instituciovaného církevního života existují výjimky, protože respondenti se necítí zcela bezpečně na to, aby dokázali provést coming out ve věřícím společenství, kde by hrozilo, že je z tohoto společenství vyloučí. U respondentů bylo patrné, že každý svou křesťanskou víru vnímá subjektivně a používá vlastních interpretací toho, co je učí církev, pro svůj život. U všech respondentů i přes uvědomění si své menšinové orientace zůstává víra v Boha důležitou součástí jejich osobnosti, i když se může jejich subjektivní realizace oslavy Boha lišit od církevně praktikované. To u nich ústí například v absenci návštěv kostela. Žádný z respondentů nevnímá homosexualitu jako nemoc, u které by byla nutná „léčba“, spíše jako dar jedinečnosti od Boha. Coming outy překvapivě dopadly veskrze pozitivně, i když panuje shodný názor, že je důležité předávat správné, předsudky nezastřené informace, které povedou ke komplexnějšímu pochopení jedinců, kteří coming outem prošli.

Seznam použitých zdrojů:

- 1) BRZEK A., PONĎĚLÍČKOVÁ-MAŠLOVÁ J., *Třetí pohlaví*, Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, ISBN 80-85526-03-4,
- 2) PROCHÁZKA, I., *Coming out průvodce obdobím nejistoty, kdy kluci a holky hledají sami sebe*, Brno: STUD Brno, 2002, ISBN 80-238-8850-1
- 3) ZVĚŘINA, Jaroslav, *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, Brno: Akademičké nakladatelství cerm, 2003, 80-7204-264-5
- 4) *Ottova encyklopedie A až Ž*, 2004, Praha: Ottovo nakladatelství, ISBN 80-7360-014-5
- 5) HELMINIAK, D. A., *Co vlastně bible říká o homosexualitě?*, Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2007, ISBN 978-80-7325-122-2
- 6) KNIŽNICE STUDIJNÍCH TEXTŮ ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ, *Problematika homosexuálních vztahů*, Praha: tisk alfaPRINT, 2006, ISBN 80-7017-032-8
- 7) *Bible. Písmo svaté Starého a Nového zákona*. Praha: Česká biblická společnost, 2002. ISBN 80-85810-30-1.
- 8) LAUN, A., *Homosexualita z katolického pohledu*, Olomouc: Matice cyrilometodějská s.r.o., 2002, ISBN 80-7266-138-8

Internetové zdroje:

- 1) *Coming out*, [online], [cit. 2019-3-18], dostupné na www: <<http://spoluout.cz/o-tematu/coming-out/>>
- 2) TIMONOVA, E., [online],[cit. 2019-3-10], dostupné na www: <<https://www.olgaush.com/behind-the-closed-doors>>
- 3) KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Homosexualitatis problema*, [online], [cit. 2019-3-8], dostupné na www: <http://www.kebrle.cz/katdocs/Homosexualitatis_Problema.htm>
- 4) JAROD, *Homosexualita v dokumentech katolické církve*, [online], Poslední úpravy 7. 10. 2010 [cit. 2019-3-18], dostupné na www: <<https://jarod.signalny.cz/1010/homosexualita-v-dokumentech-katolick-c>>
- 5) STANOVISKO BISKUPSKÉ RADY PRO MANŽELSTVÍ A RODINU (USA), přeložil OPATRŇY, D., *Poselství rodičům homosexuálních dětí a doporučení pro pastorační pracovníky*, [online], [cit. 2019-3-18], dostupné na www: <<https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/poselstvi-rodicum-homosexuálních-deti-a-doporučení-pro-pastorační-pracovníky>>

Přílohy:

Příloha I.

Rozhovor č. 1. s Pavlínou, 23 let

- Jak vnímáte svou homosexualitu ve vztahu ke křesťanské víře?

Přijde mi, že tyto dvě věci nejde úplně sloučit, chci-li obojí žít aktivně a bez „zlých obličejů“. Je potřeba církev v tomhle ohledu někam posunout, ale chce to silné lidi, kteří mají na to, jít do takovéhoho společenství s tím, že jsou otevřeně homosexuálové a nebojí se reakcí věřících heterosexuálů. Římskokatolická církev, v níž paradoxně jsem, se staví k homosexuálům asi nejhůře, takže se opravdu aktivně nechci v tomto prostředí pohybovat. Považuji se za věřící a neznamena to podle mě chodit do kostela a věřit ve všechno, co církev říká a všechno sdílet a mít stejné názory, ale podle mě je důležitý mít nějakou svojí vnitřní víru. Jako homosexuální nebudu chodit do kostela, protože mám pocit, že ty lidi kdyby to o mně věděli, tak že si budou myslet, že tam chodím proto, abych se modlila, abych se „uzdravila“, jenže já to nevnímám jako nemoc a myslím, že by mě prostě brali tak nějak jak to církev hlásá. Že přistupovat k lidem s citem a jemnocitem, respektovat je a všechno, ale věřit v to že oni sami nechtějí mít žádnou lásku

- Jak vnímáte fakt vlastní homosexuality v minulosti a jak dnes? Jak se vyvíjel váš pohled?

V minulosti, když jsem si uvědomila, že jsem na holky, tak si vzpomínám, že můj největší strach byl asi z toho, jak to vezme moje rodina, když jsme věřící. Je obecně známo, že věřící se často k homosexualitě staví spíše negativně, nebo také tak, že být homosexuálem je v pořádku, můžete „dokonce“ mít platonickou lásku, ale jakmile budete mít s někým vztah, nedej Bože fyzický, je to špatně. Takže jsem se bála především kvůli tomu, že jsme věřící. Bála jsem se, že to rodina nevezme, že třeba budou pořád věřit tomu, že jsem na kluky, nebo že se třeba budou modlit za to, aby to bylo jinak, než je – a to jsem nechtěla, nechci, aby se někdo modlil za to, aby něco bylo jinak, když mi to tak vyhovuje. Také si vzpomínám, že jsem měla strach z pohlavních nemocí, protože ve společnosti panuje představa toho, že u homosexuálů jsou tyto nemoci častější, a to mne děsilo. Měla jsem tehdy na střední škole platonickou lásku,

aspoň myslím, že to byla platonická láska a to mi tehdy ke spokojenosti stačilo. Sama se sebou jsem s tím byla myslím v pohodě, jen jsem měla strach z coming outu.

Nyní to vnímám tak nějak rozporuplně. Vadí mi, že si společnost automaticky myslí, že když se narodím jako holka, tak to znamená, že jsem na kluky, že mám přátele, že budu chtít děti a tak dále. Když si tohle někdo myslí, tak mě to urazí, protože si i myslím, že u mě je vidět na první pohled, že úplně neodpovídám standardu. Časem s vývojem společnosti se to asi změní a bude běžné, že se lidi budou ptát třeba místo toho, jestli má dívka chlapce, tak jestli někoho má, nebo jestli má dívku, bez předsudků. Pořád se jako lesba ve společnosti necítím úplně bezpečně a běžně. Nicméně orientace je věcí každého člověka a ať je jakákoliv, tak je to v pořádku. V současné době to беру tak, že jsem prostě na holky a tak to i bylo a bude, je to mojí součástí, jednou z mých charakteristik a jsem s tím v pohodě. Někdy se ale stane, že si vzpomenu na představu církve o „nás“ a nejhorší na tom je, že někdy těm výmyslům člověk i začne věřit, a to je špatně. Nikdo nemusí přece žít v celibátu a trápit se, každý člověk má právo na své štěstí a nesmíme dovolit, aby nám takhle církev ubližovala.

- Promýšlela jste svůj život homosexuála ve vztahu k víře?

Myslím, že ano. Je to už téměř šest let od coming outu, takže si nevzpomínám přesně, ale vzhledem k tomu, že jsem věřící, tak určitě. Bála jsem se toho, že je to hřích. Postupně jsem došla k tomu, že to tak není. Mám svojí „vlastní“ víru a snažím se věřit tomu, že Bůh miluje všechny. Stvořil nás všechny tak všelijak záměrně, a ne snad proto, abychom nesli svůj kříž a žili v čistotě. Podle mě proto, aby se společnost časem zlepšila a pochopilo se, že jsme úplně rovnocenní jako ostatní. Naším úkolem je dokázat to těm, co si to nemyslí. Bohužel to mnohdy napáchá více škody, protože si heterosexuálové myslí, proč máme nějaké průvody, že taky neoslavují svoji orientaci. Jenže my jsme menšina a je to pro nás důležité, abychom se necítili utlačováni. Ještě abych se vrátila přímo k otázce, tak můj křesťanský život se samozřejmě s uvědoměním si sebe samé změnil. Nechodím už aktivně do kostela, většinou jen na Vánoce. Také nechodím na žádná setkání mladých věřících jako dříve, protože tam být prostě jako homosexuál nejde. Nezkoušela jsem to a ani nechci, protože mám pocit, že by ke mne přistupovali s oním „soucitem a jemnocitem“ a modlili se za to, ať se „uzdravím“ a možná by i věřili tomu, že to tak chci. Svoji vnitřní víru pořád tak nějak mám a to je myslím to důležité.

- S jakými postoji jste se setkala u věřících/nevěřících lidí k vaší homosexualitě, ve vztahu ke křesťanské víře?

Vesměs s pozitivními. Řekla jsem to nejbližším lidem, což je rodina a pár kamarádů. Ohledně víry nikdo neměl žádné připomínky, což je v super, protože asi toho jsem se nejvíc bála. Nebo alespoň si na žádnou takovou reakci nevzpomínám. Hlavně v té době jsem měla „jenom“ rodinu, takže žádné outování se kamarádům moc ani proběhnout nemohlo.

- Proběhl u vás coming out? Jak reagovalo okolí? Jaký je váš postoj ke coming outu?

Ano. První osoba, která jsem to řekla, byla moje tehdy dětská psychiatryně. Bylo mi šestnáct let, trvalo mi dlouho, vymáčkout se, ale muselo to ven, protože v čekárně čekali další pacienti. Takže jsem to řekla a ona se to se mnou trochu snažila rozebrat, jestli to není třeba jenom spíš, že se mi líbí nějaká holka proto, že chci vypadat jako ona, ale tak to nebylo. Taky se mne zeptala, čeho se na tom nejvíce bojím a já jsem řekla, že toho, že jsme věřící. Asi se mi ulevilo, že aspoň někdo to ví, protože jsem neměla žádné kamarády a nebylo to jednoduché, držet to v sobě, protože každý se normálně baví o svých platonických láskách a podobných věcech, ale když nejste out, tak to nejde. Potom další, pro mě nejdůležitější coming out, jsem si naplánovala na o půl roku později. Byl to coming out rodičům. Jak jsem už říkala, tak jsem neměla žádné kamarády, takže jedinou oporou mi mohla být rodina, tak jsem se rozhodla jí to říct. Bylo léto, přesně 24. července 2013 (středa) večer a já jsem věděla, že dneska to prostě už musím udělat, nešlo to dál. Byla jsem v kuchyni a šla jsem za mamkou a začala jsem brečet, za chvíli přišel i tat'ka. Byli smutní, protože nevěděli, proč brečím – věděli, že mě něco trápí, ale nevěděli co. Seděli jsme všichni u stolu, nevěděla jsem, jak to říct, jaká použít slova. Slovo lesba mi přišlo moc šokující. Po dlouhé době jsem řekla něco jako: „No, prostě se mi nelíběj chlapi.“ Mamka se mě zeptala, jestli se mi líběj holky, asi jsem přikývla. Žádná negativní reakce nenastala, seděli tam se mnou a snažili se mě uklidnit. Překvapivé pro mě bylo, že to nečekali, protože myslím, že jsem se to často snažila naznačit. Také mamka myslela, jestli se třeba jen nesnažím napodobit moji ikonu Anetu Langerovou, která je taky lesba, protože mnoho teenagerů má vzory, jež se snaží napodobit. Možná mne tato myšlenka zmátla, protože jsem hodně přemýšlivý člověk. Zbytek večera proběhl tak nějak v poklidu, jen už jsme o tom pak nemluvili a to ve mne asi vyvolalo spíše horší pocity. Ale to, že jsem to konečně řekla, mi pomohlo k pocitu úlevy. Další dny byly trochu napjaté, a následující půlrok pro mne psychicky

těžký, chtěla jsem odejít z obchodní akademie na učiliště, ale vlastně díky jedné paní učitelce (která ale nevěděla hlavní důvod mého trápení, protože tam oba rodiče pracovali a nechtěla jsem jim to komplikovat a outovat se ve škole) jsem tam vydržela a vyplatilo se to. Tehdy jsem znovu začla navštěvovat dětskou psychiatrii a půl roce se můj stav úplně obrátil k lepšímu, byla jsem úplně jiný člověk, šťastný člověk. Poté to bylo lepší už i doma a s plynoucím časem srovnání se s mojí orientací u rodičů bylo lepší a lepší. Od té doby se běžně bavíme o těchto věcech týkající se LGBT+ záležitostí. Později jsem to řekla také staršímu bratrovi, který to vzal myslím v pohodě. Po dokončení střední školy jsem si našla i pár kamarádů právě z této komunity. O pár let později jsem to řekla i prarodičům z mamčiny strany, kteří to tušili, takže myslím, že reakce byla pozitivní, jen mám někdy pocit, že třeba pořád věří, že si jednou najdu chlapa, který mě bude prý brát takovou, jaká jsem, ale já to tak nechci. Důležité je, že mě mají rádi a ostatní věci si asi tak nesmím brát. Myslím, že kdybych měla přítelkyni a viděli by, že jsem šťastná, že by byli také šťastní.

Můj postoj ke coming outu je takový, že je to strašně důležitá věc. Nejtěžší je podle mě osobní coming out, kdy se s tím člověk sám srovnává. Když už je s tím v pohodě, je to podle mě už oproti tomu hračka. Záleží ale také na tom, v jakém prostředí se ten člověk nachází, jestli v homofobním, pak je to velmi těžké. Nebo třeba jestli i ve věřícím prostředí, není to o moc snazší. Coming out je velmi důležitý proto, abychom mohli žít plnohodnotně jako ostatní. Když se nás někdo zeptá třeba na běžnou otázku ve škole, kdo se nám líbí – máme pořád lhát a něco si vymýšlet? Nesnášela jsem tuhle otázku. Když jsme out, je všechno jednodušší, můžeme sdílet otevřeně své myšlenky, pocity, starosti a všechno, a ne to v sobě dusit a strádat.

Další úhel, z kterého se na coming out mohu podívat je ten, že když už mám několik let po coming outu a poznávám třeba nové lidi, tak na druhou stranu jím do toho nic není, také se jich neptám, jestli jsou heterosexuální, takže myslím, že po delší době už není nutné se outovat, bere-li to člověk jako běžnou věc, kterou není potřeba „přiznávat“, protože přece nic neprovedl. Když se někdo zeptá třeba co tvůj přítel? Řeknu jednoduše, jaký přítel? Já přítele nemám a nechci, protože jsem na holky.

Myslím, že postupem času se společnost posune do bodu, kdy se lidé nebudou muset outovat, protože bude běžné být LGBT+, a o to asi jde. Jinak já osobně jsem ráda, že jsem menšina, že nejsem jako ostatní, je super být jiný a mít třeba spojence, který je také jiný.

Příloha II.

Rozhovor č. 2. s Denisem, 23 let

- Jak vnímáte svou homosexualitu ve vztahu ke křesťanské víře?

Hospodin stvořil člověka k obrazu svému. Narodil jsem se jako homosexuál a věřím, že Hospodin si přál, abych byl právě takový a má pro mě speciální úkol zde na zemi. Pokud bych zapřel svou homosexualitu, zapřel bych jeho vůli. Proto cítím jako své poslání, abych před ostatními svou orientaci netajil, a naopak je s ní seznámil a napomohl jim tak vidět rozmanitost a jinakost Hospodinova stvoření.

- Jak vnímáte fakt vlastní homosexuality v minulosti a jak dnes? Jak se vyvíjel váš pohled?

Můj coming out probíhal ve stejné době jako mé poznání Boží existence. Právě víra v Boha mi pomohla přijmout svou homosexualitu. Od počátku jsem věděl, že Bůh mě miluje takového, jaký jsem. Od té doby jsem se stihl seznámit se spoustou lidí a přečíst si literaturu, která o této tématice pojednává a utvrdit se tak ve svém názoru.

- Promýšlel jste svůj život homosexuála ve vztahu ke křesťanské víře?

Svůj život obecně, nejen tedy život homosexuála, se snažím promýšlet ve vztahu ke své víře. Mým cílem je dodržovat Boží přikázání, z nichž nejdůležitější je milovat Hospodina a milovat ostatní jako sebe sama a nechat se vést po cestě, kterou nám ukázal Ježíš.

- S jakými postoji jste se setkal u věřících/nevěřících lidí k vaší homosexualitě, ve vztahu ke křesťanské víře?

U věřících lidí jsem se neseťkal s žádným osobním útokem, v běžném životě jen s několika „nevinnými“ narážkami a pokřiky. Nutno ale podotknout, že ve věřící komunitě, kterou každou neděli navštěvuji, nejsem vyoutovaný. Dosud jsem to nepovažoval za nutné, ale pokud by na to přišla řeč, netajil bych to. Pravděpodobně bych se pak setkal s některými nesouhlasnými postoji, kterým bych se však snažil svou situaci vysvětlit a věřím, že by to náš vztah nenarušilo.

- Proběhl u vás coming out? Jak reagovalo okolí? Jaký je váš postoj ke coming outu?

Můj coming out před rodinou a přáteli proběhl před 5 lety. Reakce byly veskrze pozitivní, nesetkal jsem se s jediným odmítavým postojem. Coming out vnímám jako důležitou součást života každého homosexuála. Je nutné si jím projít – čím dříve, tím lépe. Je však také třeba na něj připravit nejen sebe, ale i okolí. Každý člověk by se měl maximálně snažit žít v pravdě a zachovávat pravdu. Toho v současné době bez coming out dosáhnout nelze.

Příloha III.

Rozhovor č. 3. se Stanislavem, 48 let

- Jak vnímáte svou homosexualitu ve vztahu ke křesťanské víře?

Svou homosexualitu ve vztahu ke křesťanské víře vnímám jako věc, která je naprosto v pořádku. Co se týče hříchu, myslím, že věci hříšné mezi partnery opačného pohlaví jsou hříšné i mezi partnery stejného pohlaví. Když jsem zjistil, že jsem gay, bylo mi jasné, že je to něco, co musím důkladně promyslet. Stalo se to před více než 30 lety, jistý čas jsem měl pocit, že by šlo skloubit dlouhodobý vztah s osobou opačného pohlaví se sexuálními úlety s muži. Až postupem času, když mi bylo přes dvacet, jsem plně přijal to, že mohu žít v partnerském vztahu a nebude to hřích. Částečně to bylo mým osobním zráním, částečně k tomu přispělo otevření tématu po roce 1989, čili dejme tomu „historické změny“ – jak ve vývoji české společnosti, tak v přístupu k LGBT lidem ve světě.

- Promýšlel jste svůj život homosexuála ve vztahu ke křesťanské víře?

Ano, promýšlel. Myslím, že o tom jsem řekl dost už u předchozí otázce.

- S jakými postoji jste se setkal u věřících/nevěřících lidí k vaší homosexualitě, ve vztahu ke křesťanské víře?

Setkal jsem se s různými postoji, protože lidé jsou různí. Nezažil jsem nikdy žádnou šikanu ani od věřících, ani od nevěřících. V naprosté většině neměli problém s tím, že jsem gay. Většina nevěřících má pocit, že jako gay musím mít s křesťanskou vírou problém, protože nevěřící mají za to, že žít jako gay je pro křesťana nemožné. Většina věřících ví, že jako gay nemusím mít s křesťanskou vírou problém.

- Proběhl u vás coming out? Jak reagovalo okolí? Jaký je váš postoj ke coming outu?

Můj první coming out byl, když mi bylo něco přes dvacet, před mým zpovědníkem. Poté před přáteli a až po třicítce v rodině. Okolí reagovalo tak, jak bych si představoval, že by měli reagovat: zpovědník byl vstřícný a ujal se mé „pastorace“ v následujících letech, vedl mne a poskytoval mi podporu. Je mi líto, že v době, kdy jsem si začínal uvědomovat, že jsem gay, nebyla žádná podpůrná organizace, která by mi pomohla. Ušetřil bych si spoustu trápení, nejistota, pochybností a temných chviliek ve svém životě.